

حضرت یعقوبؑ

توریت شریف : پیدایش 26 - 36

26

¹ فر اُس مُلخے وچ دوبارہ قحط پئی گیا،
جتھے پہلے حضرت ابراہیم نے ویلے قحط پیا

سی، تے حضرت اسحاق فِلستیاں نے بادشاہ ابی ملک
کول جرار وچ گئے۔ ² رب حضرت اسحاق پر ظاہر ہویا تے
آخیا، ”مصر در ناں جا، بلکہ جیہڑا مُلخ میں تُساں کی
دَسساں اُتھے ہی رہ۔ ³ اِسے مُلخے وچ مقیم ہوئی جا، تے
میں تُہاڑے نال ہوساں تے تُکی برکت دیساں۔ میں تُکی تے
تُہاڑی نسلان کی اے سارا مُلخ دیساں، تے میں اُس قسم
کی پورا کرساں جیہڑی میں تُہاڑے پيو ابراہیم نال کیتی
سی۔ ⁴ میں تُہاڑی اولاداں کی اتنا بدھاساں جس طرح
آسمانے نے تارے اُن، تے اے سارا مُلخ اُنہاں کی دیساں،
تے دُنیا نیاں ساریاں قوماں تُہاڑی اولاداں نے وسیلے نال
برکت کِہنسُن۔ ⁵ میں اے اِس واسطے کرساں کِیٹانکہ
ابراہیم مہاڑی گل منی سی، تے مہاڑیاں قانوناں پر عمل کیتا
سی۔“ ⁶ بس فر حضرت اسحاق مُلک جرار وچ رہن لغے۔
⁷ اُتھے نے رہن آلیاں لوکاں اُنہاں نی کہرے آلی نے بارے
وچ پُچھیا، تے حضرت اسحاق آخیا، ”او مہاڑی پھینٹ

اے، کیئانکہ او اپنی زنائی دستیاں ڈرنے سن. انہاں اے
 سوچیا کہ ”اتھے نے لوک ربقہ کی حاصل کرنے واسطے
 مکی ماری نہ شوڑن“، کیئانکہ او بہوں سُہٹی سی۔
 8 جدوں انہاں کی اُتھے رہیاں ہویاں بہوں دیہاڑے
 ہوئی گئے، تے فلسٹیاں نے بادشاہ ابی ملک کھڑکی
 وچوں تکیا کہ حضرت اسحاق اپنی زنائی ربقہ
 نال ہسٹے کھیڑنے پئے۔ 9 فر اُس حضرت اسحاق
 کی بُلائی کے آخیا، ”او تے دراصل تُساں نی
 زنائی اے! تُوں اُس کی کیئاں اپنی پھینڈ دسیا؟“
 حضرت اسحاق جواب دتا، ”مہاڑا خیال
 سی کہ میں اِس نی وجہ نال ماریا ناں جاں۔“
 10 بادشاہ آخیا، ”تُوں اساں نال اے گے کیتا؟ اِس طرح
 تے اساں وچوں کوئی وی بڑی اسانی نال تہاڑی کھرے
 آلی نال ہم بستری کری کھنے ار۔ اِس طرح تہاڑی وجہ
 نال اساں اِک بڑے جُرم نے قُصوروار ہوئی جاں ار۔“

11 فر بادشاہ ساریاں لوکاں کی اے حکم دتا کہ ”جیہڑا بندہ حضرت اسحاق کی یا اُنہاں نی زناٹی کی ہتھ لاسی، اُس کی یقیناً موت نی سزا دتی جاسی۔“

12 فر حضرت اسحاق اُس مُلخے وچ فصل رائی، تے اُسے سال اُنہاں کی سو گنا پھل ملیا، کیئانکہ رب اُنہاں کی برکت دتی۔¹³ او امیر ہوئی گئے، تے اُنہاں نی دولت اِتھے تک ہوئی گئی کہ او بھوں بڑے آدمی بٹی گئے۔

14 اُنہاں کول پہڈاں بکریاں، گائیاں، داند تے بھوں سارے نوکر ہوئی گئے، اِس واسطے فلسٹی اُنہاں کولوں سٹن لغی پئے۔¹⁵ تے اُنہاں او سارے کھوہ جیہڑے حضرت اسحاق نے پیو حضرت اِبراہیم نیاں نوکراں حضرت اِبراہیم واسطے کھٹے سٹن، مٹی نال پھری کرے بند کری شوڑے۔

16 آخرکار بادشاہ ابی ملک حضرت اسحاق کی آخیا، ”تساں اساں کولوں لغے جاؤ، کیئانکہ تساں اساں کولوں بہوں زیادہ طاقتور ہوئی گئے او۔“¹⁷ تاں فر اُتھوں حضرت اسحاق جرار نی وادی وچ جائی کرے ڈیرہ لایا، تے اُتھے رہن لغے۔¹⁸ فر اُنہاں او کھوہ

جیہڑے اُنہاں نے پیو حضرت اِبرائیم نیاں دیہاڑیاں وچ کھٹے گئے سن، اِنہاں کی کھٹوایا، کیئانکہ فلسطیاں حضرت اِبرائیم نے مرنے توں بعد اِنہاں کی بند کری شوڑیا سی۔ تے حضرت اسحاق اِنہاں نے او ہی ناں رخے جیہڑے اُنہاں نے والد حضرت اِبرائیم رخے سن۔

¹⁹ فر حضرت اسحاق نیاں نوکراں کی وادی وچ کھٹنیاں کھٹنیاں مٹھا پاٹی لبھی گیا۔ ²⁰ پر جرار نے ڈنگر چرائے آلیاں حضرت اسحاق نے ڈنگر چرائے آلیاں نال چہگڑا کیتا تے آخن لغے، ”اے پاٹی آساں نا اے!“ اِس واسطے حضرت اسحاق کھوئے نا ناں ”عِسق“ یعنی ”چہگڑا“ رخیا، کیئانکہ اِنہاں حضرت اسحاق نال چہگڑا کیتا سی۔ ²¹ فر حضرت اسحاق نیاں نوکراں دُوا کھوہ کھٹیا، پر اِس پر وی جہگڑا ہویا۔ اِس واسطے حضرت اسحاق اُس نا ناں ”سِتَنہ“ یعنی ”مخالفت“ رخیا۔ ²² فر او اُتھوں دوئی جغہ گئے تے اِک ہور کھوہ کھٹیا، تے اُس پر اُنہاں لوکاں چہگڑا نی کیتا۔ اِس واسطے حضرت اسحاق اُس نا ناں ”رحوبوت“ یعنی ”کھلی

جغہ “رخیا، تے آخیا، ”رب اے جغہ اساں واسطے بٹائی
 اے، تے ہُن اَساں اِس مُلخرے وِچ پھلساں تے بدساں۔“
 23 حضرت اسحاق بیر سبع در تُری گئے۔ 24 اُس راتی
 رب اُنہاں پر ظاہر ہویا تے آخیا، ”میں تہاڑے پیؤ اِبراہیم
 نا خُدا آں۔ توں نا ڈر، کیئانکہ میں تہاڑے نال آں، تے
 میں تُکی برکت دیساں، تے اِپڑے خادم اِبراہیم نے نال
 کیتے وے واعدے نی وجہ تُوں تہاڑی نسل بدھاساں۔“
 25 فِر حضرت اسحاق اُتھے اِک قربانی دینے آلی
 جغہ بٹائی تے رب نی عبادت کیتی۔ تے اتھے اِپٹا
 ڈیرہ لایا، تے اُنہاں نیاں نوکراں اِک کھوہ وی کھٹیا۔
 26 اِسے دوران بادشاہ ابی ملک اِپڑے ذاتی مشیر اُخوزت تے
 اِپڑے سپاہ سالار فیکول کی نال کہنی کہے جراتوں حضرت
 اسحاق کول آیا۔ 27 حضرت اسحاق آخیا، ”تساں مہاڑے
 کول کیئاں آئے او؟ تساں مہاڑے نال تے نفرت کرنے
 او تے تساں مکی اُتھوں اِپڑے کولوں کڈی شوڑیا سی!“
 28 اُنہاں آخیا، ”اساں صاف تکیا اے کہ رب تُساں نے
 نال اے۔ تے اساں سوچیا کہ تُساں نے تے اَساں نے درمیان

قسم ہوئی جائے۔ اچھو، اسان تُساں نالِ اکِ معاہدہ کری
 کہناں ²⁹ کہ تُساں اسان کی نُقصان نہ پہنچاؤ لغے،
 کیئانکہ اسان وی تُساں کی نی چھیڑیا، بلکہ تُساں نال
 چنگا سلوک کیتا تے تُساں کی سلامتی نال رُخصت
 کیتا۔ تے ہن ظاہر اے کہ رب تُساں کی برکت دتی اے۔“
³⁰ فر حضرت اسحاق انہاں واسطے دعوت تیار
 کیتی، تے انہاں ساریاں ملی کے کھادا پیتا۔
³¹ سویرے اُٹھی کے انہاں اکِ دوئے نال قسم
 کیتی، فر حضرت اسحاق انہاں کی روانہ کری
 شوڑیا تے او انہاں کولوں خیری نال روانہ ہوئی گئے۔
³² اُس دیہاڑے حضرت اسحاق نے نوکر انہاں کول آئے
 تے اُس کھوئے نے بارے وچ دسیا جیہڑا انہاں کھٹیا سی
 کہ ”اسان کی پاٹی لبھی گیا اے!“ ³³ فر حضرت اسحاق
 اُس نا ناں ”سبع“ یعنی ”قسم“ رخیا، اِس واسطے اُس
 شہر کی اج تک بیر سبع یعنی ”قسم نا کھوہ“ آخیا جانا۔
³⁴ جس ویلے حضرت ایسو چالیاں سالان نے ہوئے، تے
 انہاں حتی قبیلے وچوں دو گڑیاں نال بیاہ کیتا: اکِ بیری نی

تھی یہودت، تے ڈوئی ایلون نی تھی بشامتھ۔³⁵ او حضرت اسحاق تے بی بی ربقہ واسطے پریشانی نا ذریعہ بٹی گئیاں۔

27¹ جس ویلے حضرت اسحاق بڈھے ہوئی گئے سن تے انہاں نی نظر اتنی

کمزور ہوئی گئی سی کہ انہاں کی بہوں ہی کہٹ نظر اچھٹا سی، تے انہاں اپٹے بڑے پترے حضرت ایسو کی بُلائی کے آخیا، ”مہاڑیا پترا۔“ انہاں جواب دتا، ”جی، میں حاضر آن۔“

² تاں انہاں آخیا، ”تک، میں بڈھا ہوئی گیا آن، تے

میں مرنے نے قریب آن۔³ ہن تُوں اپٹے ہتھیار یعنی

تیر کمان کہنی کے جنگلے در جائی کے مہاڑے

واسطے کُج شکار ماری کے کہنی آن۔⁴ مہاڑی

پسند نے مطابق مزیدار پکائی کے مہاڑے اگے آن،

تانکہ میں کھاں تے تُکی اپٹے جینیاں ہی دعا دیاں۔“

⁵ جدوں حضرت اسحاق اپٹے پترے حضرت ایسو نال

گلاں کرنے سن، تے بی بی ربقہ سُننی پئی سی۔ تے

جس ویلے حضرت ایسو جنگل وچ گئے تانکہ شکار

ماری کے اٹن،⁶ اُس ویلے بی بی ربقہ اپٹے پُترے حضرت
 یعقوب کی آخیا، ”تک، میں تہاڑے پیو نیاں گلاں
 سٹیاں کہ او تہاڑے پہراؤ ایسو نال اے گلاں کرنا سی
 کہ ”مہاڑے واسطے شکار ماری کے مزیدار کھاٹا پکا،
 تانکہ میں کھاں تے اپٹے جینیاں ہی تُکی رب نے سامٹے
 برکت دیاں۔“⁸ مہاڑیا پُترا، ہُن جیہڑی گل میں تُکی
 آخٹی آن، اُس کی چنگی طرح سُن تے اُسے طرح ہی
 کر۔⁹ جائی کے اَجڑے وچوں چنگے چنگے دو بکروٹے
 مکی اُٹی دے، تے میں انہاں کی تہاڑے پیو واسطے
 اِس نی مرضی نے مطابق مزیدار کھاٹا تیار کری کے
 دیاں۔¹⁰ فِر توں اُس کھاڑے کی اپٹے پیو اگے کھڑیاں،
 تے او کھائی کے اپٹے جینیاں ہی تُکی برکت دیسی۔“
¹¹ فِر حضرت یعقوب اپٹی ماؤ کی آخیا، ”تکو!
 مہاڑے پہراؤ حضرت ایسو نے جسمے پر بال اُن،
 پر مہاڑا جسم صاف اے۔¹² شاید مہاڑا پیو مکی
 ٹٹولے، تے میں اُس نیاں نظراں وچ تہوخرے باز بٹی
 جاں، تے مکی برکت ناں بلکہ لعنت ہی ملیسی۔“

13 اُس نی ماؤ آخیا، ”مہاڑیا پُترا، تہاڑی لعنت
 مہاڑے پر پیوے۔ پر تون مہاڑی گل منی کہن،
 تے جائی کے دو بکروٹے مکی آئی کے دے۔“

14 تاں فر او گئے تے اپنی ماؤ کی اہے جے ہی دو
 بکروٹے آئی کے دتے، تے اُنہاں نی ماؤ اُنہاں نے پیو
 واسطے اُنہاں نی پسند نے مطابق مزیدار کھاٹا تیار
 کیتا۔ 15 فر بی بی ربقہ اپنے بڑے پترے حضرت ایسو
 نے بیتیرین کپڑے اندروں کڈے، تے اپنے نکرے پترے
 حضرت یعقوب کی لوائے۔ 16 فر بکروٹیاں نی چمڑی اُس
 نیاں ہتھاں تے اُس نے گلے پر جتھے بال نی سن پلٹی
 شوڑی، 17 تے او مذیدار کھاٹا تے روٹی، جیہڑی اُس
 پکائی سی، اپنے پتر حضرت یعقوب نے ہتھے وچ دتی۔

18 فر حضرت یعقوب اپنے پیو کول
 اچھی کے آخیا، ”مہاڑے پیو!“
 پیو آخیا، ”پُترا، تون کُن ایں؟“

19 حضرت یعقوب اپنے پیو کی آخیا، ”میں تُساں نا
 بڑا پُتر ایسو آں، تے میں تُساں نے آخنے نے مطابق

کری چھوڑیا۔ ہُن تْساں ذرا اُٹھی کے مہاڑے شکارے
نا گوشت کھاؤ، تانکہ تْساں مِکی برکت دیو۔“

²⁰ فِر حضرت اسحاق آخیا، ”مہاڑیا پُترا، اِتنا

تاوِلا شکار تْکی کِس طرح لبھی گیا اے؟“

پُترے جواب دِتا، ”بس، رب تْساں

نے خُدا مہاڑا کم کری شوڑیا۔“

²¹ فِر حضرت اسحاق اپٹے پُترے حضرت یعقوب

کی آخیا، ”پُترا، ذرا مہاڑے نیڑے ہو تانکہ میں تْکی

ٹٹولی کے تکان کہ تُوں مہاڑا پتر اِیسو ہی این یا نی۔“

²² فِر حضرت یعقوب اپٹے پیو حضرت اسحاق کول گئے،

تے اُنہاں ٹٹولی کے سوچیا کہ ”آواز تے یعقوب نی اے، پر

ہتھ اِیسو نے اُن۔“ ²³ اُنہاں حضرت یعقوب کی نی سیاٹیا،

کیئانکہ اُنہاں نیاں ہتھاں پر اُنہاں نے پہراؤ حضرت اِیسو نیاں

ہتھاں نی طرح بال سٹ۔ فِر حضرت اسحاق اُنہاں کی برکت

دیٹے آلے سٹ کہ ²⁴ پُچھیا، ”توں مہاڑا پتر اِیسو ہی این؟“

اُنہاں آخیا، ”جی ہاں، میں او ہی آں۔“

25 تاں اُنہاں آخیا، ”پُترا، مہاڑے اگے شکار نا کھاٹا
 رَکھ، تانکہ میں تہاڑا شکار کھاں تے تُکی برکت دیاں۔“
 فر حضرت یعقوب روٹی اُنہاں اگے رکھی تے اُنہاں
 کھادی۔ تے حضرت یعقوب اُنہاں واسطے مے آندی
 تے اُنہاں پیتی۔ 26 فر اُنہاں نے پیو حضرت اسحاق
 آخیا، ”مہاڑیا پُترا، مہاڑے کول اچھی کرے مکی چُم۔“
 27 حضرت یعقوب، کول جائی کرے، حضرت اسحاق
 کی چُمیا۔ جدوں حضرت یعقوب نے کپڑیاں کولوں ایسو
 نی خوشبو آئی، تے حضرت اسحاق برکت دینیاں آخیا،
 ”تکو، مہاڑے پُترے نی خوشبو
 اُس باڑی نی خوشبو نی طرح اے،
 جسی رب برکت دتی اے!
 28 اللہ تعالیٰ آسمان نی اوس
 تے زیمی نی زرخیزی
 تے بھوں سارا غلہ تے مے تُکی دے!
 29 قوماں تہاڑی خدمت کرن،
 قبیلے تہاڑے سامنے چُھکن،

تو اِپٹے پہراواں نا سردار ہوویں،
تہاڑی ماؤ نے پُتر تہاڑے اگے چُھکٹ،
جیہڑا تہاڑے تے لعنت پہیجے آپوں لعنتی ہووے،
جیہڑا تکی برکت دے او برکت کِہٹے۔“

30 جس ویلے حضرت اسحاق اِپٹے پُترے حضرت یعقوب
کی برکت دیئی شوڑی تے او اِپٹے پیؤ کولوں جوں باہر
نکلے ہی سٹ، کہ حضرت اِیسو اپنا شکار کہنی کے
مُڑی آئے۔ 31 اُنہاں وی مزیدار کھاٹا پکائی کے اِپٹے پیؤ
کول آندا تے آخیا، ”مہاڑے پیؤ، اٹھی کے اِپٹے پُترے نے
شکار نا گوشت کھائو، تانکہ تُساں مکی برکت دیو۔“

32 حضرت اسحاق اُنہاں کولوں پُچھیا، ”توں کُنّ این؟“
اُنہاں آخیا، ”میں تُساں نا بڑا پُتر اِیسو آں۔“

33 حضرت اسحاق کی سخت کمٹی لغی
گئی، تے اُنہاں آخیا، ”او کُنّ سی فر، جیہڑا
تہاڑے اچھٹے توں پہلوں مہاڑے واسطے شکار نا
گوشت کہنی کے آیا سی؟ میں کھادا سی تے
اُس کی برکت دتی، تے ہُنّ مبارک او ہی ہوسی!“

34 حضرت ایسَو جدوں اپٹے پیو نیاں گلاں
سُٹیاں، تے بھوں افسوس نال تے کرخت واز نال
چِخے تے اپٹے پیو کی آخُن لغے، ”اے مہاڑے
پیو، مکی وی برکت دیو! مکی وی برکت دیو!“
35 پر حضرت اسحاق آخیا، ”تھاڑا پہرا تہوخے
نال اچھی کرے تھاڑی برکت کہنی گیا اے!“
36 فر حضرت ایسَو آخیا، ”اُس نا ناں یعقوب ٹھیک
رخیا گیا! کیئانکہ دوئی واری اُس مکی ڈنگ ماریا
اے! اُس مہاڑے بڑے ہوئے نا حق وی چائی کہندا
سی، تے ہُن تکو مہاڑی برکت وی کہنی گیا اے!
کے تُساں مہاڑے واسطے کوئی برکت نی چھوڑی؟“
37 حضرت اسحاق حضرت ایسَو کی آخیا، ”میں
اُس کی تھاڑا سردار بٹائی شوڑیا اے، تے اِس نے
ساریاں پہراواں کی اُس نے نوکر بٹائی شوڑیا اے!
تے میں اِناج تے مے اُس نے واسطے دتی اے۔
مہاڑیا پترا، ہُن میں تہاڑے واسطے کرے گراں؟“

38 تاں حضرت ایسو اپٹے پیؤ کی آخیا، ”مہاڑے

پیؤ، کیئاں تُساں نے کول بس اک ہی برکت اے؟
مکی وی برکت دیو! مہاڑے ابا جی، مکی وی برکت
دیو!“ فر حضرت ایسو چیخی کے بہوں روٹ لغمے.

39 پیؤ حضرت اسحاق انہاں کی جواب دتا،

”تک، تہاڑا ٹھکانا زیمی نی زرخیزی کولوں دور ہوسی،

تے آسمانے نی اوس کولوں وی دور ہوسی۔

40 تہاڑی زندگی تلواراں نے زورے پر لنگسی،

تے توں اپٹے پہراؤ نی خدمت کرسیں.

پر جدوں توں بے چین ہوئی جاسیں،

تے توں اُس نی غلامی نی زنجیر

اپٹے گلے وچوں کہڈی کے سٹی شوڑسیں.“

41 فر حضرت ایسو حضرت یعقوب واسطے دلے وچ نفرت

رکھی، کیئانکہ انہاں نے پیؤ حضرت یعقوب کی برکت دتی

سی. انہاں اپٹے دلے وچ آخیا، ”پیؤ نی موت نے دیہاڑے

نیڑے اٹ، تے فر میں اپٹے پہراؤ یعقوب کی ماری سٹساں۔“

42 جیہڑے ویلے بی بی ربقہ کی اُنہاں نے بڑے پُترے
 حضرت ایسَو نیاں اے ساریاں گلاں پتہ لگیاں، اُنہاں اپنرے
 نکرے پُترے حضرت یعقوب کی بُلائی کرے آخیا، ”تہاڑا
 پہرا ایسَو بدلہ کہننے واسطے تُکی قتل کرنا چاہٹا۔ 43 مہاڑیا
 پُترا، توں مہاڑی گل سُن، تے حاران شہر نے پاسے اپنرے
 مامے لابن کول نسی جا۔ 44 کُج دیہاڑے اُس نال رو جدوں
 تک تہاڑے پہراؤ نا غصہ ٹھنڈا نی ہوئی جاٹا۔ 45 جدوں اُس
 نا غصہ ختم ہوئی جاسی تے او اُس گل کی جیہڑی توں اُس
 نال کیتی پُہلی جاسی، فر میں تُکی اُتھوں بُلائی کہنساں۔
 میں اِک ہی دیہاڑے تُساں دوآں کی گُماٹا ناں چاٹی!“
 46 فر بی بی ربقہ حضرت اسحاق کی آخیا،

”میں اپٹیاں حتی قبیلے نیاں نوآں نے رَویرے کولوں
 تنگ آئی گئی آں۔ جے یعقوب حتی کُڑیاں وچوں،
 جیسے جیاں اِس مُلخرے نیاں کُڑیاں اِن، بیاہ کری
 کہنے، تے بہتر اے کہ میں پہلے مری جاں!“

1 فر حضرت اسحاق حضرت یعقوب کی
 بُلائی کرے خیر نی دُعا دتی، تے حکم دتا،

28

”تو اس کنعان ملخے نی کُسے کُڑی نال بیاہ ناں کریاں۔
 2 توں اپٹے نانے بتو ایل نے کہار فدان آرام وچ جائی کے
 اُتھوں اپٹے مامے لابن نیاں تیہاں وچوں اک بیاہی کے
 کہنی اُن۔ 3 اللہ قادر مطلق تُکی برکت دیئی کے پھلٹ
 پھلٹ دے، تے تُکی اتنی اولاد دے کہ تُوں بہوں ساریاں
 قوماں نا پیو بٹیں۔ 4 او تُکی تے تہاڑی نسلان کی اے
 ساری زیمی ملکیت وچ دے، جتھے تُوں پردیسی نی
 حیثیت نال رہتا ایں۔ اے زمین او ہی اے جیہڑی اللہ تعالیٰ
 حضرت ابراہیم کی برکت دیئی کے دتی سی۔“ 5 اے آخی
 کے حضرت اسحاق حضرت یعقوب کی روانہ کیتا، تے
 او فدان آرام وچ لابن کول گئے، جیہڑا بتو ایل ارامی نا
 پتر تے حضرت یعقوب تے حضرت ایسو نا ماما سی۔
 6 حضرت ایسو کی پتہ لگا کہ حضرت اسحاق
 یعقوب کی دُعا دیئی کے فدان آرام در پہیجیا سی
 تانکہ او اُتھوں بیاہ کری کے اچھے، تے اُس کی
 دُعا دیٹے ویلے اے وی آخیا کہ ”کنعانیاں وچوں بیاہ

ناں کریاں۔“ 7 اُنہاں کی اے وی پتہ لغا کہ حضرت
 یعقوب اپٹے ماؤ پیؤ نی گل منی کے فدان آرام گئے اٹ۔
 8 فر حضرت ایسو تکیا کہ کنعانی کڑیاں اُس نے پیؤ
 حضرت اسحاق کی مندیاں لغٹیاں، 9 اس واسطے او
 حضرت اسماعیل کول گئے تے محالت جیہڑی حضرت
 اسماعیل بن حضرت ابراہیم نی تہی تے نبایوت نی پھینٹ
 سی نال بیاہ کیتا، تے اپٹیاں ڈویاں زناٹیاں وچ شامل کیتا۔
 10 حضرت یعقوب بیر سبع تون نکلی کے حاران آلے پاسے
 ٹری گئے، 11 تے اک جغہ رات کڈی کینانکہ سورج ڈبی
 گیا سی۔ اُنہاں اُتھوں اک بٹہ کہنی کے اپٹے سرے تھلے
 رخیا، تے اُس جغہ سیٹے واسطے لمے پئی گئے۔ 12 ستیاں
 ستیاں خواب وچ اُنہاں تکیا کہ پوہڑیاں زیمی تون آسمان
 در جائیاں سٹ، تے فرشتے اُنہاں تون چڑھنے لیٹے سٹ۔
 13 رب اُنہاں پوہڑیاں نے اُپر کھلتا واسی، تے اُس آخیا،
 ”میں رب آن، تہاڑے پیؤ ابراہیم نا تے اسحاق نا خدا۔ تے
 میں اے زیمی جس پر تون لما پیا وین، تکی تے تہاڑی
 نسلان کی دیساں۔ 14 تہاڑی نسل زیمی اپر مٹی نے ذریاں

نی طرح ہوسی، تے تُوں مشرق، مغرب، شمال تے جنوب تک پھیلی جاسیں۔ دُنیا نے سارے قبیلے تہاڑے تے تہاڑی نسلان نے ذریعے برکت کِہنسٹ۔¹⁵ تے تک! میں تہاڑے نال آن، تے ہر جغہ جتھے وی تون جاسیں تہاڑی حفاظت کرساں، تے تُکی اِس مُلخے وِچ فر اُنساں۔ میں تُکی کدے کلیاں ناں چھوڑن لگا۔ میں اپنا واعدہ پورا کرساں۔“
¹⁶ فر حضرت یعقوب جاگی گئے، تے آخن لغے، ”یقیناً رب اِسے جغہ اے، تے مکی پتہ نی سی!“¹⁷ اُنہاں ڈرے نال آخیا، ”اے جغہ کِہے جی ڈراولی جغہ اے! اے اللہ تعالیٰ ہی نا کھار اے تے آسمانے نا بوبا اے!“
¹⁸ حضرت یعقوب سویرے سویرے اُٹھے، تے اُس بٹے کی جیہڑا اُنہاں اپنے سرے تھلے رخیا سی تھمے نی طرح کھلا کری شوڑیا۔ تے اُس پر تیل بائی کے اللہ تعالیٰ واسطے مُختص کری شوڑیا۔¹⁹ اُنہاں اِس جغہ نا ناں بیت ایل یعنی اللہ تعالیٰ نا کھار رخیا، پر پہلے اُس جغہ نا ناں لوز سی۔
²⁰ حضرت یعقوب مَنّت منی کے آخیا، ”اے خُدا، جے تُوں مہاڑے نال ہوئیں، تے جیہڑا سفر میں کرنا پیاں اِس

وچ مہاڑی حفاظت کریں، تے مکی کھاٹے واسطے روٹی تے لائے واسطے کپڑے دینا ریں،²¹ تے جے میں خیری نال اپنے پیؤ نے کہار مڑی کے پہنچاں، تے اے رب فر توں ہی مہاڑا خدا ہوسیں،²² تے اے بٹہ جیہڑا اتھے میں کھلایا اے تہاڑا کہار ہوسی، تے جیہڑا کج توں مکی دیسیں، اُس نا دسواں حصہ میں ضرور تکی دیا کرساں۔“

29¹ فر حضرت یعقوب اگے نکلی کے مشرقی

لوکاں نے ملخے وچ پُہچی گئے۔² اتھے انہاں تکیا کہ میدانے وچ اک کھوہ اے، تے کھوئے نے نیڑے پہیڈاں بکریاں نے ترمے اجڑ بیٹھے وے سن، کیئانکہ بکریاں چرائے آلے اُس کھوئے وچوں اپنے اجڑاں کی پاٹی پلائے سن۔ اُس کھوئے نے مونہے پر اک بڑا بٹہ رخیا وا سی۔³ جس ویلے سارے اجڑ اتھے جمع ہوئی جائے سن، تے او بٹے کی کھوئے توں پریں کری کے پہیڈاں بکریاں کی پاٹی پلائے سن، تے فر بٹے کی اُس کھوئے نے مونہے پر رخی شوڑنے سن۔

4 تاں حضرت یعقوب چرواہیاں کی پُچھیا،

”اے مہاڑے پہراؤ، تُساں گتھے نرے او؟“

اُنہاں آخیا، ”اَساں حاران شہر نرے آن۔“

5 فِر اُنہاں پُچھیا، ”تُساں نحور

نرے پوترے لابن نرے واقف او؟“

اُنہاں جواب دِتا، ”ہاں، اساں اُس کی سیانٹے آن۔“

6 حضرت یعقوب اُنہاں کولوں

پُچھیا، ”او ٹھیک ٹھاک اے؟“

اُنہاں جواب دِتا، ”ہاں، او ٹھیک اے۔ اُدھر تکو! اُس

نی تہی راخِل پہڈاں بکریاں نال اچھٹی پئی اے۔“

7 فِر حضرت یعقوب آخیا، ”تکو! اچرے دیہاڑ بہوں اے،

ترے اجڑاں نرے جمع ہوئے نا ویلا نی ہویا۔ تُساں پہڈاں بکریاں

کی پاٹی پلاؤ، ترے اِنہاں کی چرائے واسطے کھڑو۔“

8 اُنہاں لوکاں آخیا، ”اَساں اِس طرح ناں کری

سکٹے، جدوں تک سارے اجڑ جمع ناں ہوئی

جان۔ ترے فِر اساں اُس بٹے کی کھوئے نرے مونہے

پروں ہٹاساں ترے پہڈاں بکریاں کی پاٹی پلاساں۔“

9 حضرت یعقوب اے گلاں کرنا ہی سٹ کہ راخِل
 اپٹے پیو نیاں پہڈاں بکریاں نال آئی، کیئانکہ او بکریاں
 چراٹُ آلی سی۔ 10 جیہڑے ویلے حضرت یعقوب اپٹے
 مامے لابن نی تہیؤ راخِل کی تے لابن نے ڈنگراں کی
 تکیا، تے کھوئے نے نیڑے گئے تے بٹہ کھوئے نے مونہے
 پروں ہٹائی کے اپٹے مامے نے اجڑے کی پاٹی پلاٹُ
 لغے۔ 11 فرُ انہاں بی بی راخِل کی متھے پر پیار دتا
 تے خوشی نال روئے۔ 12 انہاں بی بی راخِل کی آخیا،
 ”میں تہاڑے پیو نا رشتے دار مطلب بی بی ربقہ نا پتر
 آں۔“ فرُ بی بی راخِل دوڑی کے اپٹے پیو کی خبر دتی۔

13 لابن اے خبر سٹی کے دوڑنا آیا، تے اپٹے
 پہانجے حضرت یعقوب کی گلے نال لائی کے
 پیار دتا۔ فرُ اُس کی اپٹے کہار آندا، تے حضرت
 یعقوب لابن کی سارا حال سٹایا۔ 14 اے گلاں سٹی
 کے لابن آخیا، ”واقعی تُوں مہاڑا اپنا خون این۔“
 فرُ حضرت یعقوب لابن نال اک مہینے تک رہے۔

15 اِک دِیہاڑے لابن حضرت یعقوب کی آخیا،
”توں مہاڑا رِشتے دار این۔ گے اے ضروری اے
کہ توں مہاڑی مُفت خدمت کریں؟ مکی دس
کہ تہاڑی مزدوری کتنی ہوئی چاہی نی اے۔“

16 لابن نیاں دو تہاں سن: بڑی نا ناں لیاہ تے نکى نا ناں
راخِل سی۔ 17 لیاہ نیاں اکھیاں سوہٹیاں سن، پر راخِل ہر
طرح نال سوہٹی سی۔ 18 حضرت یعقوب راخِل پر عاشق
ہوئی گئے، تے اُنہاں لابن کی آخیا، ”میں تہاڑی نکى
تہی راخِل واسطے ست سال تہاڑی خدمت کرساں۔“

19 لابن آخیا، ”اے تے بھوں چنگی گل اے کہ غیر
آدمی نے بجائے میں تُکی اپٹی تہی دیاں۔ توں مہاڑے
کول رہ۔“ 20 فر حضرت یعقوب ستاں سالان تک راخِل
واسطے لابن نی خدمت کرنے رہے، پر اُنہاں کی
راخِل نی مُحبت واسطے اے کُج دِیہاڑے ہی لغے۔

21 فر حضرت یعقوب لابن کی آخیا، ”مُدت
پوری ہوئی گئی اے۔ ہُن توں مہاڑی زنائی مکی
چائی دے، تانکہ میں اُس نال بیاہ کراں۔“

22 فر لابن اُس جغہ نے سارے لوک بُلائے، تے جمع کری کے اُنہاں نی روٹی کیتی۔ 23 پر جس ویلے رات ہوئی، تے لابن بی بی لیاہ کی حضرت یعقوب کول کہنی آیا تے حضرت یعقوب اُس کول گئے۔ 24 (لابن اپنی نوکرائی زلفہ اپنی تھی بی بی لیاہ کی دتی، تانکہ او اُس نی خدمت کرے۔)

25 پر جس ویلے سویر ہوئی، تے پتہ لگا کہ اے لیاہ اے! تے حضرت یعقوب لابن کی آخیا، ”توں مہاڑے نال اے گے کیتا؟ جیہڑی میں تہاڑی خدمت کیتی گے او راخِل واسطے نی سی؟ فر توں مکی تہوکھہ کیئاں دتا؟“

26 لابن جواب دتا، ”ساڑے مُلخے وچ اے رواج نی، کہ بڑی نے ہوئیاں نکي نا بیاہ پہلے ہوئی جائے۔

27 اک ہفتے بعد شادی نی رسماں پُوریاں ہوئی جاسن، تے تُکی دوئی وی دیئی شوڑساں، جس نے واسطے تُکی ست سال ہور مہاڑی خدمت کرنی پسی۔“

28 فر حضرت یعقوب اسے طرح کیتا، مطلب شادی نیاں رسماں پوریاں کیتیاں۔ فر لابن اپنی دوئی تھی بی بی راخِل

حضرت یعقوب کی بیابھی کے دیئی شوڑی۔²⁹ (لابن اپٹی
 دوئی نوکرائی بلہاہ اپٹی تہیو راخِل کی دتی، تانکہ او اُس
 نی خدمت کرے۔)³⁰ فر حضرت یعقوب بی بی راخِل
 کول وی گئے، ترے بی بی لیاہ کولوں بی بی راخِل نال زیادہ
 پیار کرن لگے۔ اُنہاں ہور ست سال لابن نی خدمت کیتی۔
³¹ جس ویلے رب تکیا کہ حضرت یعقوب بی بی لیاہ
 نال کٹ محبت کرنے اٹ، فر رب اُس کی اولاد دتی،
 پر بی بی راخِل بانجھ ہی رہی۔³² بی بی لیاہ نا اک پتر
 ہویا، جس نا ناں اُنہاں رُوبن یعنی ”پترے کی تکو“
 رخیا، اِس واسطے کہ او آخٹ لگی کہ ”رب مہاڑا دکھ
 تکیا ترے ہُن مہاڑا جٹا مہاڑے نال ضرور مُحبت کرسی۔“
³³ اک واری فر او حاملہ ہوئی، ترے اُنہاں نا اک ہور
 پتر ہویا۔ او آخٹ لگی، ”رب سُنیا کہ مہاڑے نال نفرت
 کیتی جائی اے، اِس واسطے اُس مکی اے پتر وی
 دتا۔“ اُنہاں اِس نا ناں شمعُون یعنی ”رب سُنیا“ رکھیا۔
³⁴ فر او اک ہور واری حاملہ ہوئی، ترے اُنہاں اک
 ہور پتر جمیا۔ او آخٹ لگی، ”ہُن مہاڑے جٹے

نال مہاڑا بدن مضبوط ہوئی جاسی، کیئانکہ
 مہاڑے کولوں اُنہاں نا تہریا پُتر جمیا اے۔“
 اِس واسطے تریئے نا ناں لاوی یعنی بدن رخیا۔
 35 فر او اک ہور واری حاملہ ہوئی، تے اُنہاں نا اک ہور
 پُتر جمیا۔ بی بی لیاہ آخیا، ”ہُن میں رب نی تعریف
 کرساں۔“ اِس واسطے اُنہاں اُس پُترے نا ناں یہوداہ یعنی
 ”تعریف“ رخیا۔ فر اُنہاں نی اولادی وچ وقفہ ہوئی گیا۔

30 1 جس ویلے بی بی راخل تکیا کہ
 حضرت یعقوب کولوں مہاڑی کوئی
 اولاد نی جمی، تے اُنہاں اپنی پہیٹوں نال بخیلی
 کیتی۔ او حضرت یعقوب کی آخٹ لغی، ”مکی
 وی اولاد دے! نی، تے میں مری جاساں!“
 2 اے گل سٹی کے حضرت یعقوب کی سخت غصہ
 چڑھیا، تے او آخٹ لغے، ”کیئان میں اللہ تعالیٰ نی
 جغہ آں، جس تُکی اولادی کولوں محروم کیتا اے؟“

3 بی بی راخل آخیا، ”اے مہاڑی لونڈی بلہاہ
 اے۔ اِس کول جاؤ، تانکے اِس وچوں کوئی
 بچہ جمے تے او مہاڑی اولاد سمجھی جائے۔“
 4 فِر اُنہاں اپنی لونڈی بلہاہ کی حضرت یعقوب کی
 دتا کہ او اُنہاں نی زناٹی بٹے۔ تے حضرت یعقوب اُس
 کول گئے۔ 5 بلہاہ حاملہ ہوئی، تے حضرت یعقوب
 کولوں اُس نا پُتر جمیا۔ 6 فِر بی بی راخل آخیا، ”اللہ
 تعالیٰ ساریاں نے سامٹے مہاڑے حق وچ فیصلہ کیتا۔
 اُس مہاڑی فریاد سٹی، تے مکی پُتر بخشیا۔“ اِس
 واسطے اُنہاں اُس نا ناں دان مطلب مُنصف رخیا۔
 7 فِر بی بی راخل نی لونڈی دوبارہ حاملہ ہوئی، تے اِس
 نا اِک ہور پُتر جمیا۔ 8 بی بی راخل آخیا، ”میں اپنی
 پھیٹوں نال سخت کُشتی لڑی، پر جتی گئی آن۔“ اُنہاں
 اِس نا ناں نفتلی یعنی ”کُشتی وچ جتیا گیا“ رکھیا۔
 9 جس ویلے بی بی لیاہ تکیا کہ مہاڑی ہور کوئی اولاد
 نی جمٹی، تے اُنہاں وی اپنی لونڈی زلفہ کی حضرت
 یعقوب کول کھڑیا کہ او اُنہاں نی کھرے آلی بٹے۔ 10 فِر

بی بی لیاہ نی لونڈی زلفہ کولوں حضرت یعقوب نا اک پُتر
 جمیا۔¹¹ تاں بی بی لیاہ آخیا، ”واہ واہ! خوش قسمتے!“
 تے فر اُنہاں پُترے نا ناں جد یعنی ”خوش قسمت“ رکھیا۔
¹² فر بی بی لیاہ نی لونڈی زلفہ کولوں حضرت یعقوب
 نا اک ہور پُتر جمیا۔¹³ تاں بی بی لیاہ آخیا، ”میں خوش
 نصیب آن! زنائیاں مکی آخسٹ کہ توں خوش نصیب این!“
 تے فر اُنہاں اُس پترے نا ناں آشر یعنی ”خوش نصیب“ رکھیا۔
¹⁴ اک دیہاڑے کٹک کپٹے نے ویلے وچ رُوبن
 کہروں نکلیا تے باڑی وچوں اُس کی او بوٹی لبھی
 گئی جس نے کھائے نال بچھے جمٹے۔ تے او اپٹی
 ماؤ بی بی لیاہ کول کہنی کے آیا۔ اے تکی کے
 بی بی راخل بی بی لیاہ کی آخیا، ”اپنے پُترے
 نی لبھی وی بوٹی وچوں مکی وی کُج دے۔“
¹⁵ اُنہاں آخیا، ”اے کہٹ اے کہ توں مہاڑا کہرے
 آلا مہاڑے کولوں کہسی کہندا! گے توں ہُن مہاڑے
 مُنڈے نی لبھی وی بوٹی وی چائی کہنسیں؟“

بی بی راخل آخیا، ”بس! اج رات تہاڑے پترے
 نی بوٹی نی خاطر یعقوب تہاڑے کول سیسی!“
¹⁶ فرِ نماشاں ویلے حضرت یعقوب باڑیاں دروں اچھٹے
 سٹ کہ بی بی لیاہ اُنہاں کی ملٹے وسطے گئی تے
 آخٹ لغی، ”تساں کی آج مہاڑے کول اچھٹا پیسی،
 کیئانکہ میں اپٹے پترے نی بوٹی تساں نے بدلے
 اُجرت دتی۔“ تاں فرِ اُس راتی او بی بی لیاہ نال سٹے۔
¹⁷ اللہ تعالیٰ بی بی لیاہ نی دعا سٹی کِہندی، تے
 او فرِ حاملہ ہوئی تے حضرت یعقوب کولوں اُنہاں نا
 پنجواں مُنڈا جمیا۔ ¹⁸ بی بی لیاہ آخیا، ”اللہ مکی اِس
 نا اجر دتا کہ میں اپٹی لُونڈی اپٹے کھار آلے کی
 دتی۔“ اُنہاں پترے نا ناں اِشکار یعنی ”اجر“ رکھیا۔
¹⁹ بی بی لیاہ فرِ حاملہ ہوئی، تے حضرت یعقوب وچوں
 اُنہاں نا چھیواں پتر ہویا۔ ²⁰ تاں بی بی لیاہ آخیا، ”اللہ تعالیٰ
 مکی اِک قیمتی تحفہ دتا۔ ہُن مہاڑا کھرے آلا مہاڑی
 عزت کرسی، کیئانکہ مہاڑے وچوں اُس نے چھ پتر ہوئی
 گئے اِن۔“ اُنہاں پترے نا ناں زبُولون یعنی ”عزت“ رکھیا۔

21 چھیاں پُتران تُون بعد اُنہاں نی اِک تہی

جمی، تے اُس نا ناں اُنہاں دینہ رکھیا۔

22 فِر اللہ تعالیٰ بی بی راخِل کی وی یاد کیتا، تے اُنہاں

نی دُعا سٹی کے اُنہاں کی وی بچّے جمٹے نے قابل بٹایا۔

23 او وی حاملہ ہوئی، تے اُنہاں نا وی پُتر ہويا۔ تاں بی بی

راخِل آخیا، ”اللہ تعالیٰ مہاڑی رسوائی دور کری شوڑی

اے۔“ 24 اُنہاں اِس پُترے نا ناں یوسف یعنی ”او ہور دے“

رکھیا، تے دُعا کیتی کہ ”اللہ تعالیٰ مکی ہور پُتر دے۔“

25 یوسف نے جمٹے تُون بعد حضرت یعقوب لابن کی

آخیا، ”مکی روانہ کرو، تانکہ میں اپٹے کہار تے اپٹے

مُلخے در جاں۔ 26 مہاڑیاں زنائیاں، جنہاں نی خاطر

میں تہاڑی خدمت کیتی اے، تے مہاڑے کُڑیاں مُنڈے

مہاڑے حوالے کرو، تانکہ میں ٹری جاں۔ تُساں کی

پتہ اے کہ میں تُساں نی کتنی خدمت کیتی اے۔“

27 تاں لابن آخیا، ”جے مہاڑے پر رحم کریں، تے

اتھے ہی رو، کیئانکہ مکی فال نے ذریعے پتہ لغی

گیا اے کہ اللہ تعالیٰ تہاڑی وجہ نال مکی برکت

دتی اے۔“ 28 لابن اے وی آخیا، ”توں مہاڑے نال اپٹی تنخواہ رخی کہن جیہڑی تُکی میں دیساں۔“
 29 حضرت یعقوب آخیا، ”تساں کی پتہ اے کہ میں تساں نی کتنی خدمت کیتی اے، تے تساں نے ڈنگر مہاڑے نال کس طرح رے۔ 30 مہاڑے اچھٹے توں پہلے اے ڈنگر کہٹ سن، تے ہن بدی کرے اے زیادہ ہوئی گئے ان۔ رب جتھے جتھے مہاڑے قدم رکھائے، اُتھے ہی تساں کی برکت دتی۔ ہن او وقت آئی گیا اے کہ میں اپٹے کہرے واسطے کُج کراں۔“
 31 اُس آخیا، ”میں تُکی کرے دیاں؟“

حضرت یعقوب آخیا، ”تساں مکی کُج وی ناں دیو۔ پر جے تساں مہاڑے واسطے اک کم کرو، تے میں تساں نیاں پہڈاں بکریاں چراٹا رساں تے انہاں نی دیکھ بھال کرٹا رساں۔“ 32 اجازت دیو کہ میں آج تساں نیاں ساریاں پہڈاں بکریاں وچ جائی کرے جتتیاں پہڈاں چمبیاں، ڈبیاں تے کالیاں ہویاں تے جتتیاں بکریاں ڈبیاں تے چمبیاں ہویاں، انہاں ساریاں کی کہنی کرے اک پاسے کری

شوڑاں۔ تے اُنہاں کی ہی میں اپٹی تنخواہ سمجھساں۔
 33 اگرے وی جس ویلے مہاڑی تنخواہ نا حساب تُساں نے
 سامٹے ہوئے، تے مہاڑی سچائی آپوں ہی مہاڑی طرفوں
 اِس طرح گواہی دیسی۔ کیئانکہ جیہڑیاں بکریاں چمبیاں
 تے ڈبیاں نی، تے جیہڑیاں پھڈاں کالیاں نی، جے او
 مہاڑے کول ہون تے بس او چوری نیاں سمجیاں جاسن۔“
 34 لابن جواب دتا، ”میں راضی آن۔ جس

طرح تُوں آخیا، اُسے طرح ہی ہوسی۔“
 35 پر لابن اُسے دیہاڑے سارے لیکاں آلے تے ڈبے بکرے
 تے ساریاں چمبیاں تے ڈبیاں بکرئیاں جنہاں پر کُج چٹے
 نشان سُن، تے ساریاں کالیاں پھڈاں الگ کیتیاں، تے اپٹے
 پُتران نے حوالے کری شوڑیاں۔ 36 فر اُس اپٹے تے حضرت
 یعقوب نے وچ تہرے دیہاڑیاں نے سفر نا فاصلہ چھوڑیا،
 تے حضرت یعقوب لابن نے باقی اجڑے کی چرائے رہے۔
 37 فر حضرت یعقوب سفیدے، باداماں تے چنارے

نیاں تازہ تازہ سوٹیاں کپیاں، تے انہاں کی چھلیا تانکہ
 انہاں سوٹیاں نی چٹائی نظر اچھن لغی پئے۔ 38 انہاں او

سوٹیاں پہڈاں بکریاں نے سامٹے اُنہاں پاٹی نیاں کھڑلیاں
 وچ رَخیاں جتھے او پاٹی پیٹے واسطے اچھٹیاں سٹ۔ تے
 جس ویلے او پاٹی پیٹ لگیاں تے سوٹیاں کی تکی کے
 گبٹ ہوئی گیاں،³⁹ اُنہاں سوٹیاں نے اگے گبٹ ہوئے نی
 وجہ نال اُنہاں لیکاں آلے تے چمبے، تے ڈبے بچھے دتے۔
⁴⁰ فر حضرت یعقوب پہیڈاں کی دُوئے بکرے تے
 دُیاں نالوں لادا کری شوڑیا۔ گبٹ ہوئے ویلے اُنہاں
 اِنہاں کی لابن نے کالے تے لیکاں آلے اجڑے در
 موڑی شوڑیا تانکہ او لیکاں آلے تے ڈبے بچھے جمٹ۔
 اِس طرح اُنہاں اپنی ذاتی اجڑے نے تعداد برھائی
 تے اُنہاں کی لابن نے اجڑے نالوں الگ رکھیا۔
⁴¹ جس ویلے تغڑیاں پہڈاں بکریاں گبٹ ہوئیاں سٹ،
 تے حضرت یعقوب اُنہاں نے اگے پاٹی نیاں کھڑلیاں
 وچ او سوٹیاں رخی شوڑنے سٹ تانکہ اجڑ اُنہاں
 سوٹیاں نے اگے گبٹ ہوئے۔⁴² پر جس ویلے پہڈاں
 بکریاں سُکیاں ہوئیاں سٹ، تے فر حضرت یعقوب

اُتھے نی رخٹے سن! اِس طرح او سُکیاں لابن نیاں
 ہوئی جائیاں سن، تے تغڑیاں حضرت یعقوب نیاں۔
 43 اِس طرح او بہوں امیر بٹی گئے، تے اُنہاں کول
 بہوں سارے نوکر، اونٹھ، کھوتے تے اجڑ ہوئی گئے۔

31 1 حضرت یعقوب لابن نیاں پُتران نیاں
 اے گلاں سٹیاں کہ ”یعقوب اَساں نے

پیؤ نا سارا کُج چاہی کہندا اے، تے اُس نی ساری

شان و شوکت ساڑے پیؤ نی دولت نی وجہ نال

ہوئی۔“ 2 تے حضرت یعقوب لابن نا مُونہ تکی کے

سمجھی کہندا کہ اُس نا رویہ پہلے کولوں بدلایا وا اے۔

3 فِر رب حضرت یعقوب کی آخیا، ”تُون

اپنے پیؤ دادے نے مُلخے وچ اپنے رشتے داراں

کول مڑی جا، تے میں تہاڑے نال رساں۔“

4 تاں حضرت یعقوب بی بی راخِل تے بی بی لیاہ کی

میدانے وچ جتھے اُنہاں نیاں پہڈاں بکریاں سن بُلایا۔ 5 تے

اُنہاں آخیا، ”میں تکیا کہ تُساں نے پیؤ نا رویہ پہلے نالوں

کُج بدلایا وا، پر مہاڑے پیؤ نے خُدا مہاڑا ساتھ دتا اے۔

6 تُساں کی پتہ اے کہ میں اپٹے زورے نے مطابق تُساں نے
 پیؤ نی خدمت کیتی اے۔ 7 پر تُساں نے پیؤ دس واری مکی
 تہو خا دیئی کہ مہاڑی مزدوری بدلائی اے۔ پر اللہ تعالیٰ
 مکی اُس کولوں نقصان نی پُہنچن دتا۔ 8 جس ویلے اُنہاں
 آخیا کہ ”چمبے بچے تہاڑی مزدوری ہوسن“، تے پھڈاں
 بکریاں چمبے بچے دیٹن لغی پٹیاں۔ تے جس ویلے اُنہاں
 آخیا کہ ”لیکاں آلے بچے تہاڑے ہوسن“، تے فر پھڈاں
 بکریاں لیکاں آلے بچے دیٹن لغی پٹیاں۔ 9 اس طرح اللہ
 تعالیٰ تُساں نے پیؤ نے ڈنگر کہنی کہ مکی چائی دتے۔
 10 جنہاں دیہاڑیاں وچ پھڈاں بکریاں گبٹ ہویاں، اک
 دیہاڑے میں خواب تکیا کہ جیہڑے بکرے بکریاں
 کول گئے او چمبے، ڈبے تے لیکاں آلے سن۔ 11 تے
 خواب وچ خدا نے فرشتے مکی آخیا، ”اے یعقوب!“
 میں جواب دتا، ”میں حاضر آن۔“
 12 فرشتے آخیا، ”تک! سارے بکرے جیہڑے بکریاں
 کول جائے، اے لیکاں آلے، چمبے تے ڈبیاں آلے ان،
 کیئانکہ جیہڑا کج تہاڑے نال لابن کری ریا، میں

تکيا۔¹³ میں او خُدا آں جیہڑا بیت ایل وچ تہاڑے
پر ظاہر ہویا سی، اُس جغہ جتھے تُوں بٹے پر تیل
بایا سی تے مہاڑے واسطے منت منی سی۔ ہٹے اِس
مُلخے وچوں نکلی کے اپٹے وطنے در مُڑی جا۔“

¹⁴ تاں بی بی راخِل تے بی بی لیاہ جواب دتا، ”ہُن وی
اساں نے پیؤ نے کھرے وچ آساں نی کوئی میراث نی
رہی! ¹⁵ گے او آساں کی بیگانہ نی سمجھنا؟ اُس آساں
کی بیچی شوڑیا اے، تے آساں نے پیسے وی کھائی
کِہندیس۔ ¹⁶ ہُن جیہڑا مال اللہ تعالیٰ ساڑے پیؤ کولوں
کِہندا او اساں نا اے، تے اساں نیاں پُتران نا اے۔ بس!
جس طرح اللہ تعالیٰ تُساں کی آخٹا اے، اِسے طرح کرو!“

¹⁷ فِر حضرت یعقوب تیار ہوئی کے اپٹے بال بچیاں
کی اُونٹھاں پر بہالیا، ¹⁸ تے اپٹے پیؤ حضرت اسحاق
در، جیہڑے مُلخے کنعان وچ سُن، روانہ ہوئے۔ اُنہاں
اپٹا سارا مال ڈنگر اپٹے اگے ٹوری شوڑیا سی، تے اپٹے
نال او سارا سامان کھڑیا جیہڑا اُنہاں اُتھے فدان آرام وچ
جمع کیتا سی۔ ¹⁹ جِسلے او روانہ ہوئے پئے سُن، لابن

اڀڻياں ڀيڙڻاڻ بڪرياں نرے بال ڪٽڙنرے واسطرنے ڳيا سي .
 ترے اُس نرے ڀڇهون بي بي راڃل اڀڻرے ڀيؤ نرے بُت چوري
 ڪري ڪنهندي .²⁰ ترے حضرت يعقوب لابن ڪي دھوڪه
 ديئي ڪرے اُس ڪي اطلاع ني ديئي ڪه ميں ڄاڻا ڀياں .
²¹ بس ، او اڀڻا سارا ڪُڄ ڪهنئي ڪرے نسرے ، ترے دريائرنے فرات
 ڪي پار ڪري ڪرے اڀڻا رُڃ جلعاد نرے ڀهاڙي علاقرے در ڪيئا .
²² تريئرنے ديهاڙرنے لابن ڪي دسيا ڳيا ڪه حضرت
 يعقوب نسي ڳئرنے ان .²³ فر اُس اڀڻرے رسته داراں ڪي
 نال ڪهنئي ڪرے ستاں ديهاڙياں تڪ انهان نا ڀڇها ڪيئا ،
 ترے جلعاد نرے ڀهاڙي علاقرے وچ انهان ڪي ڄائي پڪڙيا .
²⁴ راتي ويلرنے الله تعاليٰ لابن ارامي ڪي خوابرنے وچ
 آخيا ، ”خبردار! ڪه يعقوب ڪي چنگا مارا نا آخين!“
²⁵ جدون لابن انهان ڪول ڀنهنڇيا سي ، ترے حضرت
 يعقوب جلعاد نرے ڀهاڙي علاقرے وچ اڀڻرے تمبو لائرنے ورنے
 سن . لابن وي اڀڻرے رسته داراں سميت اُتھرے هي تمبو
 لائرنے .²⁶ اُس حضرت يعقوب ڪي آخيا ، ”اے تون ڪرے
 ڪيئا؟ تون مڪي دھوڪه ديئي ڪرے مهاڙياں تيهاں ڪي ڪيئا

جنگی قیدیاں نی طرح نسائی کہنی آیا این؟ ²⁷ تُوں کیئاں
 مکی دھوکہ دیئی کے چُپ کری کے نسی آیا این؟ جے
 تُوں مکی دسی شوڑٹا، تے میں تُکی خوشی خوشی
 دف تے سرُود نال گاٹیاں بجائیاں ٹوراں ار. ²⁸ تُوں مکی
 اپٹیاں تیہاں تے دوہتریاں کی پیار وی نی کرنُ دتا. تُوں
 اے بے عقلی نا کم کیتا. ²⁹ مہاڑے وچ اتنا سہ ہے کہ
 تُکی دُکھ دیاں. پر تہاڑے پیؤ نے خُدا کل راتی مکی
 خواب وچ آخیا، ”خبردار! تُوں یعقوب کی چنگا مارا
 ناں آخیں۔“ ³⁰ ٹھیک اے، تُوں آئی گیا این، کیئانکہ
 تُکی اپٹے پیؤ نے کہار جائے نی خوائش سی. پر تُوں
 مہاڑے بُت کیئاں چوری کری کے کہنی آیا این؟“
³¹ حضرت یعقوب لابن کی آخیا، ”میں ڈری گیا ساں،
 کیئانکہ میں سوچیا تُوں اپٹیاں تیہاں زورے نال مہاڑے
 کولوں چائی ناں کہنیں. ³² ہُنُ جس کول تہاڑے بُت لبھے،
 او زندہ ناں بچسی!“ حضرت یعقوب کی پتہ نی سی کہ
 بی بی راخل انہاں بُتاں کی چُھپائی کے کہنی آئی اے.

اُنہاں دوبارہ آخیا، ”تُساں نا جو کُج مہاڑے کولوں نکلے،
 اِنہاں رشتے داراں نے سامٹے سیاٹی کے چائی کِہنوا!“
 33 فر لابن حضرت یعقوب ، بی بی لیاہ، تے دواں
 لُونڈیاں نے تمبوئاں وچ گیا، پر اُتھوں کُج وی نی لبھا۔
 فر لیاہ نے تمبو وچوں نکلی کے راخل نے تمبو وچ
 گیا۔ 34 پر بی بی راخل پہلے ہی بُتاں کی کہنی کے
 اُونٹھے نے کجاوے وچ رخی کے اُس پر بھی گئے سن۔
 لابن سارے تمبو پھلوری شوڑے، پر کُج وی نی لبھا۔
 35 تاں بی بی راخل اپنے پیو کی آخٹ لغی، ”والد
 صاحب! تُساں اِس گل تُوں خفاناں ہویائے۔ میں تِساں نے
 اچھٹے پر اُٹھی ناں سکی، کیئانکہ میں بیمار آں تے اُٹھی
 ناں سکتی۔“ لابن بھوں لوڑیا، پر اُس کی بُت نی لبھے۔
 36 حضرت یعقوب کی سخت غصہ چڑھیا۔ انہاں لابن
 کی بھوں ذلیل کیتا، تے آخٹ لغے، ”دسو! مہاڑی کے
 غلطی اے کہ تُساں بھوں تاوا مہاڑا پچھا کیتا؟ 37 تُساں
 ہی دسو کہ تُساں مہاڑا سارا سامان پھلوری پھلاری کے
 تکیا؟ تُساں کی مہاڑے کھرے وچوں کے چیز لبھی اے؟

جے کُج ہے، تے اُس کی مہاڑے تے اِپڑے پہراواں نے
 سامٹے رخو تانکہ او آساں دواں نے وچ انصاف کرن۔
³⁸ میں پورے وی سال تُساں نے نال ریا آں۔ ناں ہی
 تُساں نیاں پہڈاں بکریاں نے بچّے ضائع ہوئین، تے ناں
 ہی میں تُساں نے اجڑے وچوں کوئی بکرا کھادا۔ ³⁹ جس
 جانور کی درندیاں چیریا پھاڑیا، او وی میں تُساں کول نی
 آندا، پر اُس نا نقصان وی میں اِپڑے پر بایا۔ جیہڑا کُسے
 دیہاڑی یا راتی چھپائی کیندا، او وی تُساں مہاڑے کولوں
 وصول کیتا۔ ⁴⁰ مہاڑا حال اے سی کہ میں دیہاڑی گرمی
 وچ سڑنا ساں تے راتی سردی وچ مرنا ساں، تے مہاڑی
 نیندر وی حرام ہوئی جاٹی سی۔ ⁴¹ میں وی سالان تک
 اِسے حالت وچ تُساں نے کھر ریا آں۔ چوداں سالان
 تک تُساں نیاں دواں تیہاں واسطے، تے چھے سالان تک
 تُساں نیاں پہڈاں بکریاں واسطے میں تُساں نی خدمت
 کیتی۔ تے تُساں دس واری مہاڑی مزدوری بدلائی۔
⁴² جے مہاڑے پیؤ اسحاق تے مہاڑے دادے ابراہیم نا خُدا
 مہاڑے نال ناں ہوٹا، تے تُساں مکی ضرور ہُن خالی ہتھ

پہیجھی شوڑو ار. رب مہاڑی مصیبت تے مہاڑی ہتھان
 نی محنت تکی، تے کل راتی تُساں کی ڈرایا وی اے۔“
⁴³ فر لابن حضرت یعقوب کی جواب دتا، ”اے تیہاں

مہاڑیاں اُن، تے دوتریاں وی مہاڑیاں اُن، تے پہداں
 بکریاں وی مہاڑیاں اُن، بلکہ اے جو کُج تکی دِسٹا او
 سارا کُج وی مہاڑا اے. پر میں آج نے دیہاڑے اپٹیاں
 ہی تیہاں تے انہاں نے بچیاں واسطے کُج ناں کری
 سکٹاں! ⁴⁴ بس، ہُن توں تے میں دوئے اِک ہوئی کے
 آپے وِچ اِک معاہدہ کراں، تے او ہی تہاڑے تے مہاڑے
 وِچ ثبوت ہوسی کہ اساں وِچ صلح ہوئی گئی اے۔“
⁴⁵ تاں حضرت یعقوب اِک بٹہ کہنی کے اُس کی

تھمے نی طرح کھلاریا۔ ⁴⁶ فر انہاں اپٹے ساتھیان
 کی آخیا، ”بٹے جمع کرو!“ انہاں جمع کری کے
 ٹھیر لایا، تے اُس ٹھیرے کول انہاں روٹی کھادی۔
⁴⁷ لابن اُس نا ناں اپٹی زبان وِچ ”یجر شاہدوتھا“ تے
 حضرت یعقوب اپٹی زبان وِچ ”جلعاد“ رخیا۔ انہاں
 دواں ناں نا مطلب اے ”او ٹھیر جیہڑا گواہی دینا“۔

48 لابن آخیا، ”اے ٹھیر آجے نے دیہاڑے تہاڑے تے
 مہاڑے وچ گوائی اے۔“ اِسے واسطے اُس نا ناں ”جلعاد“
 رخیا گیا۔ 49 اُس نا ایک ہور ناں ”مِصفہ“ یعنی ”تکٹے
 آلا منار“ وی رخیا گیا، کیئانکہ لابن آخیا کہ ”جس
 ویلے اساں اِک دوئے کولوں غیر حاضر ہوساں، تے اللہ
 تعالیٰ تہاڑے تے مہاڑے وچ نگرانی کرنا رسی۔ 50 جسے
 تُوں مہاڑیاں تہیاں کی دُکھ دیں، تے اُنہاں تُوں علاوہ
 کوئی ہور بیاہ کریں، تے کوئی ہور آدمی آساں نال نی،
 پر تک! اللہ تعالیٰ تہاڑے تے مہاڑے وچ گواہ اے!“
 51 لابن حضرت یعقوب کی اے وی آخیا، ”توں اِس
 ٹھیرے کی تک، تے اِس تہمے کی وی تک جیہڑا
 تہاڑے تے مہاڑے وچ کھلاریا گیا اے۔ 52 اے ٹھیر
 تے اے بٹہ دوئے گواہ اُن کہ دُکھ پہچاڑے واسطے
 ناں توں اِس ٹھیرے کولوں اگے بدھیاں، تے ناں
 میں اِس ٹھیرے کولوں اگے بدھساں۔ 53 حضرت
 اِبْرٰیْم تے نَحور نا خُدا ساڑے وچ انصاف کرے۔“

جواب وچ حضرت یعقوب حضرت اسحاق نے
خدا نی قَسَم کھادی کہ میں اے عہد کدے نان
تروڑنُ لغا۔⁵⁴ تاں حضرت یعقوب اُس پہاڑی علاقے
وچ قربانی کیتی تے اپنئے رشتے داراں کی روٹی پر
بُلايا۔ انہاں روٹی کھائی کے رات اُتھے ہی کڈی۔
⁵⁵ لابن سویرے سویرے اُٹھیا، تے اپنئے دوتریاں تے اپنیاں
تیہاں کی پیار تے برکت دیئی کے کہرے در مڑی گیا۔
32 ¹ فر حضرت یعقوب وی اپنا راہ پکڑیا، تے
فرشتے انہاں کی ملے۔ ² حضرت یعقوب
انہاں کی تکی کے آخیا، ”اے اللہ تعالیٰ نا لشکر اے!“،
تے اُس جغہ نا نان ”محنایم“ یعنی ”دو لشکر“ رخیا۔
³ فر انہاں اپنئے اگے اگے خبر دیئے آلیاں کی اپنئے پہراؤ
حضرت ایسو در پہیجیا، جیہڑے سعیر یعنی ادوم نے
ملکے وچ آباد سٹ۔ ⁴ انہاں انہاں کی اے پیغام حضرت
ایسو کی دیئے واسطے آخیا، ”تساں نا خادم یعقوب تساں
کی اطلاع دیٹا کہ میں پردیس وچ جائی کے ہالے تک لابن
کول ریا آں۔ ⁵ مہاڑے کول گائیاں، داند، کھوتے، پہڈاں،

بکریاں تے نوکر چاکراں۔ میں اپٹے مالک در اس واسطے
 خبر پہیجٹاں کہ مہاڑے در تُساں نی رحم نی نظر ہووے۔“
 6 بس خبر دیٹے آلے پیغام دیئی کے حضرت یعقوب کول
 مڑی آئے تے آخن لغے، ”اساں تُساں نے پہراؤ حضرت ایسو
 کول گئے ساں تے پیغام دیئی شوڑیا۔ تے او چار سو بندیاں
 کی نال کہنی کے تُساں کی ملنے کی اچھٹے پرے۔“

7 پر حضرت یعقوب بھوں ڈری کے پریشان ہوئی
 گئے، تے انہاں اپٹے نال آلیاں بندیاں کی دوآں حصیاں
 وچ تے پہڈاں، بکریاں، گائیاں، دانداں تے اونٹھاں
 کی دوآں اجڑاں وچ تقسیم کری شوڑیا۔ 8 انہاں نا
 خیال اے سی کہ جے ایسو اچھی کے اک گروہ
 پر حملہ کرسی، تے باقی گروہ شاید بچی جائے۔

9 فر حضرت یعقوب دعا کیتی، ”اے مہاڑے دادا ابراہیم
 اور مہاڑے باپ اسحاق نے خدا، مہاڑی دعا سن! اے
 رب، توں آپوں مکی دسیا، اپٹے ملک تے رشتے داراں کول
 واپس جا، تے میں تُکی کامیابی دیساں۔“ 10 میں تُہاڑیاں
 ساریاں رحمتاں تے وفاداریاں نے قابل ناں، جمہڑیاں توں اپٹے

اِس بندے نال کیتاں، کیئانکہ میں صرف اپنی سوٹی کہنی
 کے دریائے اُردن نے پار گیا ساں، تے ہُن مہاڑے کول دو
 گروہ اُن۔¹¹ ہُن مہاڑی عرض سٹی کہن، تے مہاڑے پہراؤ
 ایسو کولوں مکی بچائی کہن۔ میں اُس کولوں ڈرنا آں کہ
 او اچھی کے مکی تے مہاڑیاں بچیاں کی ماواں سمیت
 ماری ناں سٹے۔¹² اے تہاڑا ہی آخٹا اے کہ 'میں تہاڑے
 نال ضرور چنگیائی کرساں تے تہاڑی نسلان سمندر
 نی ریتو نی طرح بدھاساں جہڑیاں گِٹن ناں ہوسن۔'
¹³ فر حضرت یعقوب اُس راتی اُتھے رہے، تے اُنہاں
 کول جو کُج وی سی اُس وچوں اپٹے پہراؤ ایسو واسطے
 نذرانہ ازالے نی شکل وچ کڈیا،¹⁴ جیہڑے دو سو
 بکریاں، وی بکرے، دو سو پہداں تے وی لیلے،¹⁵ تری
 ددھ دینے آلیاں اونٹھٹیاں بچیاں سمیت، چالی گانٹیاں،
 دس داند، وی کھوتیاں تے دس کھوتے سن۔¹⁶ انہاں
 ڈنگراں نے الگ الگ حصے بٹائی کے اُنہاں اپٹے نوکراں
 نے حوالے کیتے، تے اُنہاں کی آخیا، "تساں مہاڑے
 اگے اگے جاؤ، تے ڈنگراں کی تھوڑا لادا لادا رکھو۔"

17 تے اُنہاں ساریاں تُوں اگے اَجڑے نیاں چرائے آلے
 کی حکم دِتا، ”جدوں مہاڑا پہرا اِیسو تُساں کی ملے،
 تے تُساں کولوں پُچھے کہ ’تُساں کس نے نوکر او؟‘ تے
 ’کدھر جُلے او؟‘ تے ’تُساں کول ڈنگر کِس نے اِن؟‘،
 18 تے تُساں اے آخیا کہ ’اے تُساں نے خادم یعقوب
 نے اِن، تے اے نذرانہ اے جیہڑا تُساں واسطے پہیجیا
 گیا، تے او آپوں وی آساں نے پچھے اچھٹے پئے۔“
 19 حضرت یعقوب دوئے تے ترئے اَجڑے نیاں آجڑیاں تے
 باقی ساریاں کی وی او ہی حکم دِتا، تے اے وی آخیا،
 20 ”اے ضرور آخیا کہ ’تُساں نا خادم یعقوب وی آساں
 نے پچھے پچھے اچھٹا پیا۔“ اُنہاں اے سوچیا کہ ’میں
 آپے کولوں پہلے نذرانہ پہیجھی کے اُس کی راضی کری
 کہنساں، تے فر جدوں اُس کی مِلساں تے شائد او اِس طرح
 مکی قبول کری کہنے۔‘ 21 اِس طرح او نذرانہ اُنہاں نے اگے
 اگے دریا نے پار گیا، پر او آپوں اُس راتی اِٹھے تمبُو وِچ رہے۔
 22 اُس راتی او اُٹھے، تے اِٹیاں دوآں زنائیاں، دوآں
 لُونڈیاں تے یاراں پُتراں کی کہنی کے دریائے بیوق

اُس جگہ تُوں پار کروایا جتھوں کٹ ڈونگا سی۔
 23 فر اُنہاں اپٹا سارا سامان وی پار پہنچائی شوڑیا،
 24 پر او آپوں کہلے رہی گئے۔ اُس ویلے ایک بندہ
 ایا، تے پو پھٹے تک اُنہاں نال کُشتی کرنا ریا۔
 25 جدوں اُس بندے تکیا کہ او حضرت یعقوب
 کولوں جتتا نی پیا، تے اُس اُنہاں نی سونجھے کی
 ہتھ لایا، تے اُنہاں نا جوڑ نکلی گیا۔ 26 فر بندے
 آخیا، ”مکی جاں دے، کیئانکہ پو پھٹی گئی اے۔“
 پر حضرت یعقوب آخیا، ”جس ویلے تک تُساں
 مکی برکت ناں دیسو، میں تُساں کی جاں نی دیٹا۔“
 27 تاں فر اُس بندے پُچھیا، ”تہاڑا کسے ناں اے؟“
 اُنہاں جواب دتا، ”یعقوب۔“
 28 فر اُس بندے آخیا، ”اج تُوں بعد تہاڑا ناں یعقوب
 ناں ہوسی، بلکہ ”اسرائیل“ ہوسی، کیئانکہ تُوں خُدا
 تے بندیاں نال زور آزمائی کیتی تے تون ڈاڈھا ہوئی گیا
 ایں۔“ (”اسرائیل“ نا مطلب اے ’او خُدا نال کُلٹا۔‘)

29 حضرت یعقوب اُس کی آخیا، ”میں تُساں نی منت کرنا آن کہ تُساں مکی اپٹا ناں دسی شوڑو۔“
 پر اُس آخیا، ”توں مہاڑا ناں کیئاں پُچھٹا
 ایس؟“ فر اُس اُنہاں کی برکت دتی۔

30 حضرت یعقوب آخیا، ”میں اللہ تعالیٰ کی روبرو تکیا
 اے، تاں وی مہاڑی جان بچی رہی اے۔“ اِس واسطے
 اُنہاں اُس جغہ نا ناں ”فنی ایل“ یعنی ”دیدارِ الہی“ رخیا۔
 31 جدوں حضرت یعقوب اُس جغہ تُوں اگے تری
 گئے، تے اُس ویلے سُورج چڑھیا وا سی تے او اپنی
 سونجھے نی وجہ نال لنگڑے لنگڑے ترنے سٹ۔

32 ایئے وجہ ہے کہ آج وی بنی اسرائیل سونجھے نے
 جوڑے نی رگ کی نی کھائے، کیئانکہ حضرت
 یعقوب نی اِسے رگے کی اُس بندے ہتھ لایا سی۔

1 حضرت یعقوب اُپر تکیا کہ حضرت اِیسو
 33 چار سو بندے نال کہنی کے اچھٹے پئے۔

تاں فر اُنہاں بچیاں کی بی بی لیاہ، بی بی راخل تے
 دوآں لُونڈیاں وچ بندی شوڑیا۔ 2 اُنہاں لُونڈیاں تے اُنہاں

نے بچیاں کی ساریاں کولوں اگے، تے بی بی لیاہ تے
 اُنہاں نے بچیاں کی اُنہاں نے پچھے، تے فر بی بی
 راخِل تے حضرت یوسف کی ساریاں کولوں پچھے
 رخیا۔³ تے او آپوں اِنہاں نے اگے اگے اُڑے، تے اپٹے
 پہراؤ کول پُہچنے تک ست واری زیمی اپر چُہکے۔
⁴ پر حضرت اِیسو اُنہاں کی ملنے واسطے دوڑے،
 تے اُنہاں کی گلے نال لائی پیار دتا۔ تے دوئے
 روٹ لغی پئے۔⁵ فر حضرت اِیسو زناٹیاں تے بچیاں
 کی تکیا، تے پُچھیا، ”اے تہاڑے نال کُن اِن؟“
 اُنہاں آخیا، ”اے او بچے اِن جیہڑے اللہ
 تعالیٰ تہاڑے اِس خادم کی بخشے اِن۔“
⁶ فر لُونڈیاں تے اِنہاں نے بچے نیڑے آئے، تے اپٹے
 سِراں کی تھلے کیتا۔⁷ فر بی بی لیاہ اپٹے بچیاں
 سمیت نیڑے آئی، تے اُنہاں وی اپٹے سِر تھلے
 کیتے۔ اخر کار بی بی راخِل تے حضرت یوسف
 وی کول آئے، تے اُنہاں وی اپٹے سِر تھلے کیتے۔

8 حضرت ايسو آخيا، ”انہاں ساریاں اجڑاں
 نا، جیہڑے تُوں مکی دتے، گے مطلب اے؟“
 حضرت یعقوب جواب دتا، ”تاںکہ میں تُساں
 نی نظراں وچ مقبول ہوواں، مہاڑے مالک۔“

9 حضرت ايسو جواب دتا، ”مہاڑیا پھراوا، مہاڑے کول
 بہوں کُج اے۔ جیہڑا تہاڑا اے، او اپٹے کول ہی رخ۔“

10 حضرت یعقوب آخيا، ”جے مہاڑے پر نظرِ کرم کرو،
 تے مہاڑا نذرانہ قبول کرو۔ میں تے تُساں نا مُونہ اِس طرح
 تکیا اے کہ جس طرح کوئی اللہ تعالیٰ نا مُونہ تکٹا،
 کیئانکہ تُساں مہاڑے نال راضی ہوئے او۔ 11 مہربانی کری
 کے اے نذرانہ جیہڑا میں تُساں کی دیتا آں اِس کی
 قبول کرو، کیئانکہ اللہ تعالیٰ مہاڑے پر بہوں کرم کیتا
 اے، تے مہاڑے کول سارا کُج اے۔“ حضرت یعقوب
 مجبور کیتا، تے تاں حضرت ايسو نذرانہ قبول کیتا۔

12 حضرت ايسو آخيا، ”ہُن اَساں اِتھوں ٹری
 جاں، تے میں تہاڑے اگے اگے ہوساں۔“

13 پر حضرت یعقوب اس کی جواب دتا، ”مہاڑے آقا،
تُساں کی پتہ اے کہ مہاڑے نال نکرے بچّے تے نکیاں دُدھ
پلاٹے آلیاں پہڈاں بکریاں تے گائیاں اٹ۔ جے اُنہاں کی
اک دیہاڑے توں ذرا زیادہ ٹوریا، تے سارا مال ڈنگر مری
جاسی۔ 14 مہاڑے آقا، تُساں مہاڑے کولوں پہلے ہی ٹری
جائو، تے میں ڈنگراں تے بچیاں تے ٹرنے تے مطابق ہولیاں
ہولیاں ٹری کے تُساں کول سعیر وچ اچھی پُہنچساں۔“
15 فر حضرت ایسو آخیا، ”جے تہاڑی مرضی

ہوے تے میں اپنے لوکاں وچوں جیہڑے
مہاڑے نال اٹ، کج تہاڑے نال چھوڑاں۔“
پر حضرت یعقوب آخیا، ”اس نی کے ضرورت اے؟

تُساں نی رحم نی نظر مہاڑے واسطے بہوں اے۔“
16 فر حضرت ایسو اُس دیہاڑے توں ہی سعیر
آلے پاسے مڑی کے ٹرن لگی پئے۔ 17 پر حضرت
یعقوب سفر کرنیاں کرنیاں گراں سُکات وچ آئے، تے
اُنہاں اپنے واسطے اک کہار بٹایا تے اپنے ڈنگراں

واسطے جھوٹے بٹائے۔ اسے واسطے اُس جغہ
 نا ناں ”سُکات“ مطلب ”جھوٹے“ ہوئی گیا۔

18 آخرکار حضرت یعقوب ٹُڑے ٹُڑے سلامتی نال
 مُلکِ کَنعان نے شہر سِکم وچ پُہنچے، تے اُنہاں اپنھے
 تمبو شہر نے سامٹے لائے۔ اِس طرح اُنہاں نا فدان
 آرام تُوں کَنعان تک نا سفر پُورا ہویا۔ 19 زیمی نے جس
 حصے پر اُنہاں اپنا تمبو لایا سی، اُس جغہ کی اُنہاں
 حمور نے پُتر سِکم تے اُس نیاں پہراواں کولوں چاندی
 نے سو سکیاں نے مُل چاہی کہندا۔ 20 اُنہاں اُتھے
 قربانی دینے آلی اِک جغہ بٹائی، تے اُس جغہ نا ناں
 ”ایل الہ اسرائیل“ رخیا، یعنی ”خدا اسرائیل نا خدا“۔

34 1 فر حضرت یعقوب نی تہی دینہ، جیہڑی
 بی بی لیاہ کولوں جمی سی، اُس مُلخے
 نیاں گُڑیاں کی ملٹے واسطے باہر گئی۔ 2 شہر وچ اِک
 بندہ ربٹا سی، جس نا ناں سِکم سی۔ اُس نا پیو حمور
 اُس علاقے نا حکمران سی، تے جووی قوم نال تعلق رخٹا
 سی۔ جدوں سِکم دینہ کی تکیا، تے اُس اُس کی پکڑی

کے اُس نال پہیڑا کم کیتا۔³ اُس نا دل اُس کڑی نال
 لغی گیا۔ او اُس نال محبت کرن لغی پیا، تے مٹھیاں
 مٹھیاں گلاں کرنا ریا۔⁴ فر سِکم اپٹے پیؤ حمور کی آخیا،
 ”اُس کڑی کی مہاڑے واسطے بیابی کے کہنی اچھو۔“

⁵ حضرت یعقوب کی پتہ لغی گیا کہ سِکم
 اُنہاں نی تھیؤ کی خراب کری چھوڑیا۔ پر اُنہاں
 نے پُتر ڈنگراں نال جنگلے وچ سٹ، اس واسطے
 حضرت یعقوب اُنہاں نے اچھٹے تک صبر کیتا۔

⁶ سِکم نا پیؤ حمور گل بات کرنے واسطے حضرت
 یعقوب کول گیا۔⁷ جدوں حضرت یعقوب نے پُتر اے
 اے گلاں سٹیاں تے او جنگل وچوں آئی گئے۔ او
 غم تے غصے نال پھرے وے سٹ، کیئانکہ سِکم
 حضرت یعقوب نی تھی نال بنی اسرائیل وچ مکروہ
 کم کیتا سی، تے اے کم نی ہونا چاہی نا سی۔

⁸ پر حمور حضرت یعقوب تے اُنہاں نے پُتر اے کی آخیا،
 ”مہاڑا پُتر سِکم تُساں نی تھیؤ کی بھوں دلے نال پیار کرنا۔
 مہربانی کری کے اُس کی تُساں مہاڑے پُترے نال بیابی

شوڑو۔⁹ تُساں آساں نال وٹہ سٹہ کری کہنو۔ تُساں اپٹیاں
 تیہاں آساں کی دیو، تے آساں نیاں تیہاں تُساں کری کہنو۔
 10 تُساں آساں نال رہٹے رہو، تے اے مُلخ تُساں نے سامٹے
 اے۔ اِس وچ رہو، تجارت کرو تے زیمی خریدی کہنو۔“
 11 فِر سِکم اُنہاں کی آخیا، ”بس، تُساں مہاڑے پر کرم
 کرو، فِر جو کُج تُساں آخسو میں تُساں کی دیساں۔
 12 جتنا وی مہر تے تحفے تُساں مہاڑے کولوں منگسو،
 میں دیساں۔ پر کُڑی کی مہاڑے نال بیاہی شوڑو۔“
 13 تاں حضرت یعقوب نیاں پُتراں اِس وجہ نال کہ اُنہاں
 نی پہیٹوں دینہ کی سِکم بے عزت کیتا سی، سِکم کی
 تے اُس نے پیؤ حمور کی مکاری نال جواب دیئی کہ
 14 آخیا، ”اے آساں کدے ناں کری سکٹے کہ سُننتاں
 بغیر آدمی کی اساں اپٹی پہیٹ دیاں، کیئانکہ اے آساں
 واسطے بھوں ہی بیشرمی نی گل اے۔¹⁵ جس طرح
 آساں نیاں سُننتاں ہویاں ویاں، اِس طرح ہی ہوئی جاؤ
 مطلب تُساں نا ہر بندہ سُننتاں کری کہنے۔ صرف اِس
 شرط اپر آساں راضی ہوئی جاساں۔¹⁶ فِر آساں اپٹیاں

تہیئاں تُساں کی دیساں، تے تُساں نیاں تیہاں اساں کری
 کہنساں۔ اساں تُساں نال رساں، تے فرِ آساں سارے
 اک قوم ہوئی جاساں۔¹⁷ پر جے تُساں ساڑی اے گل
 ناں منسو، تے آساں اپٹی پھینٹ کہنی کے تُری جاساں۔“
¹⁸ اُنہاں نیاں گلاں حمور تے اُنہاں نے پُتر سِکم کی
 چنگیاں لگیاں۔¹⁹ تے اُس جوانے اِس کمے وچ دیر نی
 کیتی، کیئانکہ اُس کی حضرت یعقوب نی تھی چنگی
 لغٹی سی۔ (او اپٹے کھرے وچ ساریاں کولوں لوکاں نی
 نظر وچ عزت آلا سی۔)²⁰ فرِ حمور تے اُس نا پُتر سِکم
 اپٹے شہر نے پھاٹک پر گئے، تے لوکاں نال گلاں کرن
 لغے کہ²¹ ”او لوک آساں نال میل جول رخٹے ان، لہذا
 او اِس مُلخے وچ رہی کے کاروبار کرن، کیئانکہ اُنہاں
 واستے اِس مُلخے وچ بہوں گنجائش اے تے آساں اِنہاں
 نیاں تیہاں بیہی کہناں تے اپٹیاں اِنہاں کی چائی دیاں۔
²² تے او وی آساں نال رہتے تے اک قوم بٹی جائے پر
 راضی ان۔ پر اے شرط رخٹے کہ آساں وچوں ہر بندے
 نیاں سُنتاں کیتیاں جاں، جس طرح اُنہاں لوکاں نیاں

ہویاں ویاں۔²³ جے اساں اِس طرح کراں اُنہاں نی ساری ملکیت تے ڈنگر آساں نے ہوئی جاسن۔ صرف آساں اُنہاں نی مَنی کہناں، تے او آساں نال رہن لغسن۔“

²⁴ اُس شہر نے سارے مرد حمور تے

سِکم نے مشورے پر راضی ہوئی گئے،

تے سارے مرداں نیاں سُنتاں کیتیاں گئیاں۔

²⁵ تریئے دیہاڑے جس ویلے او دردے وچ سن، حضرت

یعقوب نیاں پُتراں وچوں دینہ نے دو پہرا شمعون تے لاوی

اڻیاں تلواراں کہنی کے شہر وچ داخل ہوئے۔ کُسے کی

شک تک نی سی کہ گے ہوسی۔ اندر جائی کے اُنہاں

ساریاں مرداں کی ماری شوڑیا،²⁶ جنہاں وچ حمور تے

اُس نا پُتر سِکم وی شامل سن۔ فر او دینہ کی سِکم نے

کہروں کہنی کے لغے گئے۔²⁷ اِس قتلِ عام توں بعد

حضرت یعقوب نے باقی پُتر شہر وچ داخل ہوئے تے اُس

کی لٹی کہندا۔ اِس طرح اُنہاں اڻی پہیٹ نی بے عزتی

نا بدلہ کہندا۔²⁸ اُنہاں شہر تے باہر اُنہاں لوکاں نیاں

پہڈاں بکریاں، کھوترے، مال مویشی تے دوئی جائیداد

قبضہ کری کہندیاں۔²⁹ انہاں نی ساری دولت خوب
 لٹی، ترے بچیاں ترے عورتاں کی قید کری کہندا۔ ترے
 جیہڑا کُج وی کہراں وچ سی سب کُج لٹی کہندا۔

³⁰ فر حضرت یعقوب شمعون ترے لاوی کی آخیا، ”تساں
 مکی مصیبت وچ بائی شوڑیا اے! تساں مکی اس ملخے
 نے رہے آلیاں، مطلب کنعانیاں ترے فرزیاں، وچ پہیڑا کری
 شوڑیا اے! مہاڑے نال تھوڑے بندے ہی اں۔ جے او ملی
 کے مہاڑے مقابلے وچ آئے، ترے مہاڑے پر حملہ کرسٹ،
 ترے میں اپٹے کہرے آلیاں سمیت برباد ہوئی جاساں!“
³¹ انہاں جواب دتا، ”آیا، اے چنگی گل سی

کہ انہاں ساڑی پہیٹوں نال غلط کم کیتا؟“

35 ¹ فر اللہ تعالیٰ حضرت یعقوب کی آخیا،
 ”توں ہن ہی بیت ایل در جا، ترے اٹھے جائی

کے بس۔ ترے اٹھے مہاڑے واسطے اک قربانی دیتے
 آلی جغہ بٹا، میں جیہڑا اُس ویلے تہاڑے پر ظاہر ہویا
 ساں جدوں توں اپٹے پہراؤ ایسو کولوں نستا پیا سیں۔“

2 تاں حضرت یعقوب اپٹے کھرے آلیاں تے اپٹیاں ساتھیاں
 کی آخیا، ”بُت جیہڑے تُساں کول اٹُ اُنہاں کی دُور
 کرو، تے پاک صاف ہوئی کے اپٹے کپڑے بدلاؤ! 3 اچھو،
 فِر اُساں بیت ایل در جاں. میں اُتھے اللہ تعالیٰ واسطے
 قربانی دیٹے آلی اِک جغہ بٹاں، جس مہاڑی تنگی نے
 دیہاڑیاں وچ مہاڑی دُعا قبول کیتی سی، تے جدھر وی
 میں گیا آں، او مہاڑے نال ہی ریا۔“ 4 فِر اُنہاں سارے
 بُت جیہڑے اُنہاں کول سٹُ تے بالیاں جیہڑیاں اُنہاں نے
 کناں وچ سٹُ کڈی کے حضرت یعقوب کی دتیاں، تے
 حضرت یعقوب اُنہاں کی اُس بڑے بوٹے تھلے جیہڑا شہر
 سِکم نے نیڑے سی دبی شوڑیا۔ 5 فِر او اُتھوں ٹُری گئے،
 تے آسے پاسے نے شہراں نے لوکاں پر اتنا زیادہ رُعب پئی
 گیا کہ اُنہاں حضرت یعقوب نیاں پُتراں نا پچھا نی کیتا۔
 6 ٹُرنے ٹُرنے حضرت یعقوب اُنہاں ساریاں لوکاں
 سمیت جیہڑے اُنہاں نال سٹُ لوز پُہنچے، جیہڑا
 کَنعان ملک وچ سی۔ اج لوز نا ناں بیت ایل اے۔
 7 اُنہاں اُتھے قربانی دیٹے آلی اِک جغہ بٹائی، تے اُس

جغہ نا نان ”ایل بیت ایل“ مطلب ”بیت ایل نا خُدا“
 رخیا، کیئانکہ جس ویلے او اپٹے پہراؤ کولوں نسٹے
 پئے سن تے اللہ تعالیٰ اُتھے ہی اُنہاں پر ظاہر ہویا سی۔
 8 فِر بی بی ربّہ نی دائی دُبورہ مری گئی، تے او بیت ایل
 نی وادی وچ شاہ بلوط نے بڑے بوٹے نے تھلے دبی گئی۔ اُس
 جغہ نا نان ”الون بکوت“ مطلب ”روٹے نا بوٹا“ رخیا گیا۔
 9 حضرت یعقوب نے فدان آرام تون اچھٹے تون بعد اللہ
 تعالیٰ اُنہاں پر فرِ ظاہر ہویا تے برکت دتی۔ 10 اُس اُنہاں
 کی آخیا، ”تھاڑا نان یعقوب اے۔ پر تُکی ہُن یعقوب نے
 نائیں نال نی بُلایا جانُ لغا، بلکہ ہُنُ تھاڑا نان اسرائیل
 ہوسی۔“ اِس طرح خُدا اُنہاں نا نوا نان اسرائیل رخیا۔
 11 اللہ تعالیٰ حضرت یعقوب کی آخیا، ”میں قادر
 مطلق خُدا آں۔ تون پھلیں پھلیں تے بدھیں۔ تھاڑے
 کولوں اِک قوم بلکہ بھوں ساریاں قوماں جمسٹ، تے
 بادشاہ تھاڑی نسلان وچوں ہوسٹ۔ 12 اے مُلخ جیہڑا
 میں ابراہیم تے اسحاق کی دتا، اے تُکی وی دیساں

تے تہاڑے تُوں بعد نیاں نسلان کی وی دیساں۔“
 13 فر اللہ تعالیٰ اُنہاں کولوں اُتھوں آسمانے پر ٹُری گیا۔
 14 فر حضرت یعقوب اُس جغہ جتھے اللہ تعالیٰ اُنہاں
 نال ہم کلام ہویا سی یاداشت واسطے اک بٹہ کھلائی
 کے اک تھم بٹایا، تے اُس پر مے تے زیتون نا تیل
 بائی کے اللہ تعالیٰ واسطے مقدس چھوڑیا۔ 15 حضرت
 یعقوب اُس جغہ نا ناں جتھے اللہ تعالیٰ اُنہاں نال گلاں
 کیتیاں سٹ، ”بیت ایل“ یعنی ”اللہ تعالیٰ نا کہر“ رخیا۔
 16 فر او اپنے کہار آلیاں سمیت بیت ایل تُوں ٹرے، تے
 افراتہ تھوڑے فاصلے پر ہی رہی گیا سی کہ بی بی راخِل
 کی درد شروع ہوئی گیا تے سخت تکلیف ہوئی۔ 17 او
 سخت دردے وچ سی تے دائی اُنہاں کی آخیا، ”ڈرو
 ناں۔ تُساں نا اک ہور پُتر ہویا۔“ 18 اِس طرح ہویا کہ بی
 بی راخِل مرنیاں مرنیاں اُس پُترے نا ناں ”بن اونی“ یعنی
 ”تکلیف نا پُتر“ رخیا، فر آپوں مری گئی۔ پر حضرت
 یعقوب اُس نا ناں ”بن یامین“ مطلب ”برکت آلا پُتر“ رخیا۔

¹⁹ اِس طرح بی بی راخل مری گئے، تے افراتہ یعنی بیت لحم نے راہے وچ انہاں کی دفنایا گیا۔ ²⁰ حضرت یعقوب انہاں نی قبرے پر بٹے ناک تہم کھلایا تے ہالے تک اے تہم بی بی راخل نی قبرے پر لگا وا اے۔ ²¹ فر حضرت یعقوب اگے ٹرے، تے عدر نے مینار نے پرلے پاسے تمبو لایا۔ ²² انہاں نے اُس مُلخرے وچ رہیاں ہویاں اِس طرح ہویا کہ روبن جائی کے اپنی متیری ماؤ بلہاہ نال غلط کم کیتا۔ تے حضرت یعقوب کی اِس گل نا پتا لغی گیا۔ اُس ویلے حضرت یعقوب نے بارہ پتر اے سن:

²³ بی بی لیاہ نے پتر روبن، جیہڑا حضرت یعقوب نا بڑا پتر سی، فر شمعون، لاوی، یہوداہ، اشکار تے زبولون سن۔

²⁴ بی بی راخل نے پتر حضرت یوسف تے حضرت بن یامین سن۔

²⁵ بی بی راخل نی لونڈی بلہاہ نے پتر دان تے نفتالی سن۔

26 تے بی بی لیاہ نی لونڈی زلفہ نے پُتر جد تے

آشر سن۔

اے سارے حضرت یعقوب نے پُتر

سن جیہڑے فدان آرام وچ جمے۔

27 فر حضرت یعقوب اپٹے پیو حضرت اسحاق کول

پہنچی گئے، جیہڑے خبرون نے کول ممرے وچ رہے

سن۔ (اُس ویلے خبرون نا ناں قریت اربع سی)۔ اُتھے

حضرت اسحاق تے اُنہاں تُوں پہلے حضرت ابراہیم اجنبی

نی حیثیت نال رہے ہوئے سن۔ 28 اُس ویلے حضرت

اسحاق اک سو اسی سالان نے سن، 29 تاں او فوت ہوئی

گئے۔ او چنگرے بڈھے تے پوری عمر نے ہوئی کے اپٹے رشتہ

داراں نال دوئے جہان وچ جائی ملے۔ تے اُنہاں نیاں پُتراں

حضرت ایسو تے حضرت یعقوب اُنہاں کی دبی شوڑیا۔

1 حضرت ایسو مطلب آدم

36 نا شجرہ نسب اے اے۔

2 حضرت ایسو دو کنعانی کُڑیاں نال بیاہ کیتا: حتیٰ

قوم نے بندے ایلون نی تھی عدہ نال، فر عنہ نی تھی

اُہلی بامہ نال جیہڑی حوی قوم نے بندے صبعون
 نی دوہتری سی۔³ تے تریٹا بیاہ حضرت اسماعیل نی
 تہی بشامتھ نال کیتا، جیہڑی نبایوت نی پھینٹ سی۔
⁴ فر حضرت ایسو نی زنائی عدہ توں الی فر پیدا
 ہویا، تے بشامتھ توں رعو ایل پیدا ہویا،⁵ تے اُہلی بامہ
 توں یعوس، یعلام تے قورح پیدا ہوئے۔ اے حضرت
 ایسو نے پتر سن جیہڑے ملخ کنعان وچ پیدا ہوئے۔
⁶ حضرت ایسو اپٹیاں زنائیاں، تیہاں، پتران تے اپٹے کھرے
 نیاں ساریاں نوکراں چاکراں سمیت اپٹے ڈنگراں، سارے
 مالے تے اپٹیاں ساریاں چیزاں جہڑیاں اُس ملخے کنعان
 وچوں جمع کیتیاں سن کہندیاں، تے اپٹے پہراؤ حضرت
 یعقوب کولوں اک دوئے ملخے درٹری گئے۔⁷ اُنہاں دوئاں
 پہراواں کول اتنا زیادہ سامان ہوئی گیا سی کہ او کٹھے نی
 رہی سکٹے سن۔ اُنہاں نیاں ڈنگراں نی اتنی زیادہ پیدائش
 ہوئی گئی سی کہ جتھے رہتے سن اُتھے چرائے نی جغہ
 کٹ سی۔⁸ اِس واسطے حضرت ایسو جنہاں کی ادوم
 وی آخٹے سن سعیر نے پہاڑی علاقے وچ رہن لغی پئے۔

9 حضرت ايسو نياں نسلان، جنہاں كى اَدومى
اخٹے سن، انہاں نا شجرہ نسب اے اے۔

او سَعِير نے پہاڑى علاقے وچ رہتے سن۔

10 حضرت ايسو نياں پتراں نے اے ناں سن:

الى فز حضرت ايسو نى زنائى عدہ نا پُتر، تے رَعُو

ايل حضرت ايسو نى زنائى بشامتھ نا پُتر۔

11 الى فاز نے پتر اے سن:

تيمان، اومر، صَفو، جعتام، قنز 12 تے عماليق۔

عماليق الى فز نى لونڈى تمنع نا پُتر سى۔ اے سارے

حضرت ايسو نى زنائى عدہ نے پوترے سن۔

13 رَعُو ايل نے پتر اے سن:

نحت، زارح، شَمہ تے مَزہ۔ اے حضرت ايسو نى

زنائى بشامتھ نے پوترے سن۔

14 اُہلى بامہ نے پتر اے سن: يعوس، يعلام تے قورح۔

اُہلى بامہ عنہ نى تہى تے صِبعون نى دوہترى سى۔

15 حضرت ايسو كولوں مختلف قبيلياں نے سردار نكلے۔

اُس نے پہلوٹھی نے پُترِ اِلیٰ فر
وچوں اے قبائلی سردار نکلے:

تیمان، اومر، صفو، قنز، ¹⁶قورح، جعتام تے
عَمَالِیق۔ اے سارے حضرت اِیسو نی زنائی عَدہ نے
پوترے سن۔ او ملکِ اَدوم وچ رہے سن۔

¹⁷ حضرت اِیسو نے پُترِ رَعُو ایل

کولوں اے قبائلی سردار نکلے:

نحت، زارح، سمہ تے مزہ۔ اے سارے حضرت

اِیسو نی زنائی بشامتھ نے پوترے سن۔ او ملکِ اَدوم

وچ رہے سن۔

¹⁸ حضرت اِیسو نی زنائی اُہلی

بامہ وچوں اے قبائلی سردار نکلے:

یعوس، یعلام تے قورح۔ اُہلی بامہ عنہ نی تہی سی۔

¹⁹ اے سارے سردار حضرت اِیسو یعنی اَدوم نی اولاد سن۔

²⁰ مُلکِ اَدوم نے کُج باشندے حوری قوم نے بندے

سَعِیر نی اولاد سن۔ اُنہاں نے ناں لوطان، سوبل،

- صِبْعُون، عَنه، ²¹ دِيسُون، اِيسِر تے دِيسان سُن۔ سَعِير
 نے اے پُتر مُلکِ اَدوم وچ حوری قبیلے نے سردار سُن۔
²² لوطان نے پُتر حوری تے بيمام
 سُن۔ (تَمَنع لوطان نی پھيٹُ سی۔)
²³ سوبل نے پُتر علوان، مانحت، عيبال، سفوتے اونام سُن۔
²⁴ صِبْعُون نے پُتر اَيّاه تے عَنه سُن۔ اِس عَنه کی
 گرم پائِيئے نے چشمے لبھے جَدُوں او صحرا
 وچ اپُتے پیو صِبْعُون نے کھوتے چَرانَا پيا سی۔
²⁵ عَنه نا اِک پُتر دِيسُون تے اِک تھی اُہلی بامہ سی۔
²⁶ دِيسُون نے چار پُتر حمدان، اِشبان، يتران تے کِران سُن۔
²⁷ اِيسِر نے پُتر بلہان، زعوان تے عَقان سُن۔
²⁸ دِيسان نے پُتر عُوَض تے اَران سُن۔
²⁹ مُلکِ سَعِير وچ اے حوری قوم نے سردار سُن:
 لوطان، سوبل، صِبْعُون، عَنه، ³⁰ دِيسُون، اِيسِر
 تے دِيسان۔

31 اے او بادشاہ سن جیہڑے مُلکِ ادوم پر

اُس ویلے حکومت کرنے رہے جدوں بنی
اسرائیل پر کُسے بادشاہ نی حکومت نی سی:

32 بالع بنِ بعور، جیہڑا دنہابا شہر نا رہن

آلا سی، مُلکِ ادوم نا پہلا بادشاہ سی۔

33 بالع مری گیا، تے فر زارح نا پُتر یوباب، جیہڑا

بُصرا شہر نا رہن آلا سی، اُس نی جغہ بادشاہ ہویا۔

34 فر یوباب مری گیا، تے حُشام، جیہڑا تیمانیوں

نہ مُلخے نا رہن آلا سی، اُس نی جغہ بادشاہ ہویا۔

35 فر حُشام مری گیا، تے بدد نا پُتر ہدد، جس موآب

نہ میدانے وچ مدیانیوں کی شکست دتی سی، اُس نی

جغہ بادشاہ بٹی گیا۔ اُس نہ شہرے نا نان عَویت سی۔

36 جدوں ہدد مری گیا، تے سملہ، جیہڑا مُسرقہ

نا رہن آلا سی، اُس نی جغہ بادشاہ بٹی گیا۔

37 جدوں سملہ مری گیا، تے ساؤل، جیہڑا

رحوبوت شہر نا رہن آلا سی، اُس نی جغہ

بادشاہ بٹی گیا۔ رحوبوت دریا نہ کنارے پر سی۔

38 جدوں ساؤل مری گیا، ترے عکبور نا پُتر

بعل حنان اُس نی جغه بادشاہ بٹی گیا۔

39 بعل حنان بن عکبور مری گیا، ترے حدد، جیہڑا

پاؤ شہر نا رہن آلا سی، اُس نی جغه بادشاہ بٹی

گیا۔ اُس نی کہرے آلی نا ناں مہیطب ایل سی،

جیہڑی مَطرد نی تھی ترے میضاہاب نی دوہتری سی۔

40 حضرت اِيسُو وِچوں اَدومی قبیلیاں نے اے سردار نکلے:

تِمنع، علوہ، یتیت، 41 اُہلی بامہ، ایلہ، فینون، 42 قنز، تیمان،

مبصار، 43 مجدی ایل ترے عر۔ جس جس جغه اے قبیلے

رہن سٹ، اُس جغه نا ناں قبیلیاں نے ناں اپر رخیا جاٹا سی۔

نور-ے-کشمیر

اللہ تعالیٰ اپنا فضل ترے امن پاک نبیاں نے ذریعے انسانیت پر ظاہر
کیتا۔ اسان نا دلی مقصد اے کہ اس پیغام کی پھیلا یا جائے۔
اسان خوشی نال عیسیٰ المسیح نے بارے وچ تُساں نال گل
کرساں، یا تُساں نال دُعا کرساں، یا تُساں نی مدد کرساں۔

<https://m.me/noor3kashmir> WhatsApp +447726104324 <https://noorekashmir.com>

Copyright © 2020 Noor-e-Kashmir
Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International
(CC BY-NC-ND).